

3115

ಕಾಂತ್ಯೇಷನಂಬ ಮದಾಪ್ರೀತುಕ್

R^w KUN

M92

3115

ಚಿಟೋರಾಚ್ಯದಲ್ಲ ದರೆಸುಂ ಸ್ಥ ಕುನೆಯನ್ನು ವರಾಡಿರ

PREFACE.

ಕಾಂಘೆ ಸಿವೆಯ - ಮಹಾಪುರುಷ.

Though this is more in the form of an essay on the life and character of the great Chinese philosopher than any regular work on biography, yet some of the minute facts, that could possibly be gathered from the few available sources, and that generally come within the scope of a biographer, have been carefully recorded. As some of the few prose works existing in Kannada, mostly abound in descriptions of concrete objects even to a fault, the present attempt at a discursive style treating of abstract questions, may appear a departure from the beaten path. Some of the opinions, rather too boldly launched forth, either as explanations and comments on some of the enigmatical theories and expressions of the great man, or as personal reflections on some of the important questions, may be taken as the writer's own individual opinion. The name "Kung-fü-tze" is slightly altered in Kannada to be easily pronounced by the ordinary people. Thanks are due to some friends at Bangalore, for having kindly heard the MS. read out to them and for their kind suggestions regarding the use of some terms &c.

Bangalore, }
March, 1892. }

M. S. P.

ಃಕಾ ಸಂಸ್ಥಾನದ ನೀತಿಯನ್ನೂ ಧರ್ಮ ಪರಣಿಯನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಧರ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಕಾಂಘೋವನೆಂಬ ಮಹಾ ಪುರುಷನ ವಿಷಯವು ಕರ್ತೃಕೃತಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿಯಲೆಂದು ಇದನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಾಯಿತು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿರುವ ವಾಕ್ಯ ಗ್ರಂಥಗಳು ವಿಧವಿಧವಾದ ವರ್ಣನೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುವ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಗ್ರಂಥಕರ್ತೃಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಕೆಲವು ಸ್ತೋತ್ರಗಳಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗಾಗಿಯೂ ಇತರ ಸ್ತೋತ್ರಗಳಿಗಾಗಿಯೂ ತಿಳಿದಂಥಾ ಮಹಾಪುರುಷರು ಹೃದಯವಿಡಿದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ನಿವಾಸಿಗಳಾದ ಕೆಲವು ಮಿತ್ರರು ಇದನ್ನು ಓದಿಸಿ ಕೆಲವು ಸ್ತೋತ್ರಗಳನ್ನು ದಯಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಕೃತೃಗಳಿಗೆ ಗ್ರಂಥಕರ್ತೃಗಳಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ನಾಗಿದಾನೆ.

ಬೆಂಗಳೂರು,
ಏರ ಸಂ|| ಚೈತ್ರವಾಸ

ಮೈ. ಸೂ. ಪು

ಚೇನಾರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ
ಧರ್ಮಸಂಸ್ಥಾನವನ್ನು ಮಾಡಿದ

ಕಾಂಘೋವನೆಂಬ

ಮಹಾಪುರುಷ.

—: 0 :—

೧ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯೇ ಇಹಪರಸಾಧಕ ವಾದ್ದು. ಯಾವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆಯುವುದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ದುಃಖನಿವಾರಣೆಯಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ಸುಖ ಹೆಚ್ಚುವುದೋ, ಇಷ್ಟವ್ಯಾಪ್ತಿ ಅನಿಷ್ಟನಿವೃತ್ತಿಯಾಗುವುದೋ, ಅದೇ ಧರ್ಮ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮತವಾದಾಗ್ಯೂ ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಲ್ಲ. ಯಾವ ಮತಕ್ಕೂ ಧರ್ಮವೇ ಆಧಾರಭೂತವಾದ್ದು. ಯಾವ ಮತರೀತ್ಯಾ ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯು ಕಡಮೆಯಾಗುವುದೋ ಅದು ಕುನು ತನೆಂತಲೂ, ಯಾವ ಮತರೀತ್ಯಾ ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯು ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವುದೋ ಅದು ಸನ್ಮತವೆಂತಲೂ ಪ್ರಾಜ್ಞರು ಹೇಳುವರು. ಹೀಗೆ ನೀತಿಯಿಂದ ಮತಗಳಿಗೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಉಂಟಾಗಿರುವುದೇ ಹೊರತು, ಮತದಿಂದ ನೀತಿಗೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಮತಾನುಯಾಯಿಗಳಾದಾಗ್ಯೂ ಸನ್ಮಾರ್ಗವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪರದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಹಿತಿ ಎಂದಿಗೂ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

ದುರ್ನೀತರು ಯಾವ ದೇವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಭಕ್ತಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿ ದಾಗ್ಯೂ ಅವರಿಗೆ ಅಧೋಗತಿ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯವಿದ್ದರೆ ಎತ್ತಲೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಎಂದಿಗೂ ಚ್ಯುತಿ ಇಲ್ಲ. ೨ಮಸ್ತು ಮತೋದ್ಧಾರಕರೂ ಇಂಥಾ ಪರಮಧರ್ಮಚರಣೆ ಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದರು. ಹೀಗೆ ನೀತಿ ಸಂಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ ಮಹಾಪುರುಷರು ಎಲ್ಲಾ ದೇಶ ದಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದರು. ಚೇನಾರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಂಫೂಷನೆಂಬ ಮಹಾತ್ಮನು ಇವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು. ಈತನು ಚೇನಾರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಆಚಾರ್ಯಪುರುಷ.

ಈತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚೇನಾರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ೧೩ ಮುಖ್ಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೂ ಅನೇಕ ಚಿಕ್ಕರಾಜವಾಡೆಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿ ೧-೧೧|| ಕೋಟಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿರಬಹುದು. ಈ ಕಾಂಫೂಷನು ಕ್ರಿ. ಪೂರ್ವ ಸುಮಾರು ೫೫೦ನೇ ವರುಷದ ಹಿಮಂತ ಋತು ಏನಲ್ಲಿ, ಲೂ ಎಂಬ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಜನನವಾದನು. ಈತನ ಜನನ ಕಾಲದೊಳಗೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಗಾನವಾಯಿತೆಂದು ಒಂದು ಐತಿಹ್ಯವಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಜನರಲ್ಲಿಯೂ ಇಂಥಾ ಅದ್ಭುತಗಳನ್ನು ಹೇಳುವರು. ಭೀಮಸೇನ ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಪರವತಗಳು ಆಳಾಡಿದವೆಂತಲೂ, ರಾಮಕೃಷ್ಣಾಧ್ಯವತಾರ ಗಳಾದಾಗ ದೇವದುಂದುಭಿನಾದವು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಆಯಿತೆಂ ತಲೂ, ನಾವು ಹೇಳುವುದುಂಟು. ಇಂಥಾ ಮಹಾತ್ಮರ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ತರುಪಾಯ ಅರಿತು ಅದರ ಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಮನುಷ್ಯಸಾವಾನ್ಯರು, ಈ ಅದ್ಭುತ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಳಿಗೆ ದೇವಾಂಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ತನ್ನೂಲಕ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು

ಉಂಟುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೀಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸು ವುದು ನಮ್ಮ ಅನುಭವವಿದ್ದವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂಥಾ ಅದ್ಭು ತ್ಯಗಾನವು ಮುಂದೆ ಆಯಾ ಪ್ರಕೃತಿ ವಿಶೇಷಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾ ಗುವ ನೀತಿಸಮ್ಮೇಳನಗಾನವನ್ನು ಮುಂದಾಗಿ ಸೂಚಿಸುವ ಹಾಗೆ ಕಿವಿಗಿಂಪಾದ ಗಾನವಾಯಿತೆಂದು, ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡರೂ, ಮಹನೀಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪಾಪವಲ್ಲ.

ಈತನ ನಿಜ ನಾಮವು ಕಾಂ; ಫೂಷ್ ಎಂದರೆ ಆಚಾರ್ಯ; ಕಾಂಫೂಷ್ ಎಂದರೆ ಆಚಾರ್ಯನಾದ ಕಾಂ ಎಂದು ಅರ್ಥ. ಈತನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಹೇ. ಈ ಹೇ ಎಂಬುವನು ಅತ್ಯಂತ ಪರಾಕ್ರಮಶಾಲಿಯಾಗಿ ರಣಧೀರನಾಗಿದ್ದನು. ಕ್ರಿ. ಪೂ| ೫೬೨ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಟ್ಟಣವು ಮುತ್ತಿಗೆಯಾಯಿತು. ಆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕುವ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇ ಸೇರಿದ್ದನು. ಪಟ್ಟಣದ ಬಳಗಿದ್ದ ಸೇನೆಯವರು ಊರೂಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆದಿದ್ದರು. ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಶತ್ರುಗಳು ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಬಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಲು ಪಟ್ಟಣದವರು ತಕ್ಷಣವೇ ಮೇಲಿನಿಂದ ಭಾರವಾಸಿಯಾದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟರು. ಆಗತಾನೇ ಬಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗು ತ್ತಿದ್ದ ಹೇ ಯು ತನ್ನ ಸ್ವಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ತನ್ನ ಕಡೆ ಜನರಲ್ಲಾ ಸಂದಿಯಲ್ಲಿನುಸಿದು ತಲೆತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಗುವ ತನಕ ಹಾಗೆಯೇ ಹಿಡಿ ದುಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದನು. ಕಾಂಫೂಷನ ತಾಯಿಯ ಹೆಸರು ಯ೯ ಚಿಂಗುತ್ನಾಯಿ. ಹೇಯು ತನ್ನ ೨೦ನೆ ವರುಷದಲ್ಲಿ ಈಕೆ ಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾದನು. ಹೀಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಗುವ ಕೋರಿಕೆ ಬಹಳ ಕಡಮೆಯಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ ಜ್ಯುತಿಇಲ್ಲದ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿ

ಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಇವರ ಪುತ್ರನು ಜನನವಾದಾಗ ಅತ್ಯಂತ ಸಂಭ್ರಮದೊಡನೆ ಪುತ್ರೋತ್ಸವ ಬೆಳೆಯಿತು.

ಜನವಾರ್ತೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬರುವುದೇನೆಂದರೆ:—

ಚಿಂಗುತ್ಸಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಸ್ವಪ್ನಬೀಳಲು, ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ನೆಂಬ ಪರ್ವತದ ಒಂದು ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಈ ಜನನಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಅದ್ಭುತಗಳು ಉಂಟಾದ ಹಾಗೂ, ಆ ಮಹಾಪುರುಷನ ಅವತಾರವು ಚಿಂಗುತ್ಸಾಯಿಗೆ ದೇವತೆಗಳಿಂದ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಸೂಚನೆಯಾಗಿದ್ದಂತೆಯೂ ಹೇಳುವರು.

೨ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಆತನ ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ಯೋಗ.

ಈ ತನ ಬಾಲ್ಯದಶೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಏನೂ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಈತನಿಗೆ ಆಸ್ತಿಕ ಮೊದಲಾದ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಆಸಕ್ತಿ ಇತ್ತು. ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಓರಣವಾಗಿ ಸಾಲಾಗಿ ಇಟ್ಟು ಅಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಗುರುಹಿರಿಯರಲ್ಲಿಯೂ ಪೂರ್ವಾಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಮಗುವಿಗೆ ಬಹಳ ಭಕ್ತಿ ಇತ್ತು. ತಾತನು ಮುಖವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಜೋಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೂತಿರುವದನ್ನು ಈ ಹಸುಳೆಯು ಕಂಡು—ತಾತ, ಯಾಕೆ ಮ್ಲಾನವದನ? ಭಯಪಡಬೇಡ, ನಾನು ತಮ್ಮನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಆಗ ಅಜ್ಜನು—ಮಗುವೇ, ನೀನು ಹೀಗೆ ಮೃದು

ವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಕಲಿತೆಯಪ್ಪ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಹುಡುಗನು—ನಿಮ್ಮಿಂದ, ತಾತ, ತನ್ನ ಹಿರಿಯರು ನಡೆದಂತೆ ನಡೆಯದ ಪುತ್ರ ದುಷ್ಟುತ್ರ, ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಆ ಮಹತ್ತಿನ ಕಿರಣಗಳು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಸರಿಸುತ ಬಂದವು. ಸಿಂಹವು ಮರಿಯಾದರೂ ಪರಾಕ್ರಮದ ಬೀಜ ಅದರಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇರುವುದು.

ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಕೆಲವು ವರುಷಗಳಾದುವು. ಈತನು ತನ್ನ ೧೫ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನಂತೆ. ಪುರಾತನರಾದ ಮಹಾರಾಜರುಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಓದಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಈತನಿಗೆ ಬಹಳ ಆಸಕ್ತಿಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಯು ಮತ್ತು ಪೌ ಎಂಬ ಮಹಾರಾಜರ ಕಾಲವು ಬಹುಸತ್ಯಕಾಲವೆಂದು ಭಕ್ತಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂಗ ಎಂಬ ಊರಿನ ಒಂದುಹೆಣ್ಣನ್ನು ಮದುವೆಯಾದನು. ಕೂಡಲೇ ಈತನಿಗೆ ಧೋರೆಯ ಉಗ್ರಾಣದ ವಾರುಪತ್ಯವಾಯಿತು. ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಭಿತ್ತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಅಗತ್ಯದಿಂದ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬುಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಮಾರನೇ ವರುಷ ಮುಲಕೀಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಧಿಕಾರವಾಯಿತು.

ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈತನಿಗೆ ಪುತ್ರೋತ್ಸವ ವಾದ್ದು. ಈ ಉತ್ಸವಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯು ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಮಗನಹೆಸರು “ಲಿ”. ಹೀಗಿರಲು ಪತ್ನಿಗೂ ಈತನಿಗೂ ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಿಗೂ ಗ್ರಂಥಕರ್ತರಿಗೂ, ಪ್ರಾಜ್ಞರಿಗೂ, ಸಂಸಾರಸುಖ ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವದಿಲ್ಲವೆಂತಲೂ ಇವರಿಗೂ ಇವರುಗಳ ಹೆಂಡಿರಿಗೂ ದಾಂಪ

ತಾಂನುಕೂಲ್ಯಕದಮೆ ಎಂತಲೂ ಹೇಳುವ ಲೋಕವಾರ್ತೆಗೆ ಈತ ಒಂದು ಸಾಮತಿಯಾದನು. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವಿದೆ. ಬರೀ ಪಾಂಡಿತ್ಯವಿದ್ದ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಂಡಿರಲ್ಲಿ ಯಾಗಲೀ ಇತರರಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ ಈ ವಿಧವಾದ ವೈಮನಸ್ಯವಿರುವುದೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅನೇಕಪಂಡಿತರು ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಮಿತ್ರಭಾವದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಾ ಸುಖವಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುವರು. ಆದಕಾರಣ ಪಾಂಡಿತ್ಯವು ಇದಕ್ಕೆ ಹೇತುವಲ್ಲ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅಸೌಜನ್ಯವೆಂದು ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿ ಹೆಸರಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಈ ಗುಣಕ್ಕೆ ಮೂಲವು ಬೇರೆಯುಂಟು ; ಅದುವಾವುದೆಂದರೆ, ಉತ್ತಮ ಪುರುಷರಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಭೆ ಎಂಬ ಬುದ್ಧಿವಿಶೇಷ. ಇದು ದೀಪದ ಪ್ರಕಾಶದ ಹಾಗೂ, ಹಣ್ಣಿನ ಮಾಧುರ್ಯದ ಹಾಗೂ, ಫಲದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದೇ ಹೊರತು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಕೈಯಿಂದ ಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಬೇರೆ ಸಿಕ್ಕತಕ್ಕ ಪದಾರ್ಥವಲ್ಲ. ಬಹುಕಾಲಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದುಸಾರಿ ಅವತರಿಸುವ ಬಬ್ಬೊಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಇದು ಬೂದಿಯೊಳಗಿನ ಕೆಂಡದಹಾಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ಹಾಗೆಂದರೆ ಈ ಗುಣವು ಯಾರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದೋ ಅವರೇ ಮಹಾತ್ಮರೆನಿಸುವರು. ಅದು ಇಂಥವರ ಸಮ ಕಾಲಿಕರಾದ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ತತ್ಸದೃಶವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯುಳ್ಳವರಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗಲಿ, ಇಲ್ಲ, ದಿನೇದಿನೇ ಮನುಷ್ಯರು ವಿಶೇಷ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಯೋಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾ ಬರುವ ಕಾರಣ ತಲತಲಾಂತರದವರಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗಲಿ, ಅಂತು ಈ ಗುಣವಿಶೇಷವು ಆ ಮಹನೀ

ಯರ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಗೋಚರವಾದೀತೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಮತ್ತೆಬೇರೇ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಲದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ಹೆಂಗಸರು ಇಂಥವರಿಗೆ ಬಹುವಾಗಿ ಹೆಂಡಿರಾಗುವ ಕಾರಣ ಆ ಹೆಂಡಿರಿಗೆ ಈ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಬುದ್ಧಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಕತ್ತೆ ಬಲ್ಲದೆ ಭತ್ತದ ಗುಣವ. ಮುಳ್ಳುಬಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಪುಷ್ಪ ಪರಿಮಳವ. ನಿಜವಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನರಿಯುವದಕ್ಕೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ, ಪರಸ್ಪರ ಅಲೋಚನೆ ಭೇದಿಸುವುದು. ಇದರಿಂದ ಅನುಭವ ಭೇದಿಸುವುದು. ಇಂಥಾಭೇದದಿಂದ ವೈರಹುಟ್ಟುವುದು; ವೈರದಿಂದ ವಿಯೋಗವು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಹಾಕವಿಗಳಾದ ಪೇಕ್ಸ್, ಫೀರ್ ಬೈರ್ ಇವರುಗಳಿಗೂ ಈ ದುರವಸ್ಥೆ ಸಂಭವಿಸಿತ್ತು. ಬೈರನ್ನನ ಹೆಂಡತಿಯು ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಹುಚ್ಚೆಂದು ಭಯಪಟ್ಟು ಆತನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹವುದು ಹುಚ್ಚೇಸರಿ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡವರ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲಿಡುವ ಹುಚ್ಚಲ್ಲ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ಅಚೆಗೆ ತೆಗೆದು ಹಾಕುವ ಹುಚ್ಚು. ಎಂತಾದರೂ ಆಗಲಿ ಲೋಕೋತ್ತರವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಲೇಶವೂ ಉಂಟುಮಾಡದೆ ಪರಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬುದ್ಧಿಡುತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನವೂ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಇದ್ದದಾದರೆ ಅದರ ಮೂಲಕ ಪರೋಪಕಾರಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಪುಷ್ಟಿಯು ಶುದ್ಧವಾದ ಅತ್ಯದರನೆಯಿಂದ ಕೊಂಚ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತಲ್ಲಾ ಎಂದು ಬೇದ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಅಂತು ಇಂಥವರ ಸಂಸಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸೌಖ್ಯವೇನೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ವೈಮನಸ್ಯವು ದಿನೇದಿನೇ ಹೆಚ್ಚಿ ಕಾಂಘೋಷನು ಪತ್ನಿಪರಿತ್ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡಿದನು.

ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚೀಣಾರಾಜ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯು ಬಹಳ ಗಲಭೆಯಾಗಿ ತೀವ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಈತನ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾದ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾದ ಮೇನಿಸಿ ಎಂಬಾತನು ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ: ಲೋಕವೆಲ್ಲಾ ಕೆಟ್ಟು ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಸದ್ಧರ್ಮಾಚರಣೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂಸೆಯೂ ಕೃತ್ಯವೂ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನಿಬಿಡೀಕೃತವಾಗಿತ್ತು. ಮಂತ್ರಿಗಳು ರಾಜರನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳು ತಂದೆಗಳನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಂಘೋಷನು ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಂಡು ಭೀತನಾಗಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಖಂಡಿತ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಕಾಂಘೋಷನ ವಿವೇಕವೂ ಪಾಂಡಿತ್ಯವೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಹಸರುಗೊಂಡಿತು. ಈತನು ೨೧ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ವಹಿಸಿ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಬೋಧಕನಾಗಿ ಹೊರಟನು. ವಿಚಾರಪರರಾಗಿ ಪೂರ್ದ್ವೀಕರ ಮತವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾದ ಯೌವನಸ್ಥರು ಈತನ ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಮೊದಲುಮಾಡಿದರು. ಶಿಷ್ಯರು ಎಷ್ಟು ಅಲ್ಪವಾದ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಾಗ್ಯೂ ಆಚಾರ್ಯನು ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿಯೇ ತೃಪ್ತನಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ, ಬೇಕಾದ್ದೆಲ್ಲಾ ವಿನಂದರೆ: ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಬೋಧೆಯಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಹೊಂದುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಷ್ಟೇ. ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆತನು—ಜ್ಞಾನಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೃತೂಹಲವಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ನಾನು ತತ್ವವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ; ತಾನಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಲ್ಲದವನಿಗೆ ನಾನು ಸಹಾಯಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ನಾನು ಒಂದು ಸಂಗತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯನ್ನು

ತೋರಿಸಲು ಉಳಿದ ಮೂರು ಮೂಲೆಯನ್ನೂ ಅದರಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರದವನಿಗೆ ನಾನು ಪ್ರವಚನವನ್ನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದನು.

೨೧ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಇವನ ಮಾತೃವಿನ ಪಂಚತ್ವ. ಸಂಗೀತಾಭ್ಯಾಸ.

೨೧, ಪೂ, ೫೨೮ರಲ್ಲಿ ಕಾಂಘೋಷನ ಮಾತೃವು ಮೃತಳಾದಳು. ಅವನ ರಾಜ್ಯವಿಚಾರಣೆಯ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಇದರಿಂದ ಬಾಧಕ ಉಂಟಾಯಿತು. ಮಾತಾಪಿತೃಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರು ಮರಣಹೊಂದಿದಾಗ್ಯೂ ಮಕ್ಕಳು ಸರಕಾರದ ಉಪಾಧಿ ವಿನೇ ಆಗಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಪುರಾತನ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಪೂರ್ದ್ವದಲ್ಲಿ ಚೀಣರು ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಂಘೋಷನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಆಚಾರವನ್ನು ಯಾರೂ ಪರಿಭಾವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಾಂಘೋಷನು ವೃದ್ಧಾಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಉದ್ಯೋಗದಿಂದ ನಿವೃತ್ತನಾದನು.

ಚೀಣಾರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಶವವನ್ನು ಬೈಲಿನಲ್ಲಿ ಎಸೆದು ಬಿಡುವ ಪದ್ಧತಿ ಈಚೆಗೆ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಈಕೆಟ್ಟ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ತಾನು ಅನುಸರಿಸದೆ ಬಳ್ಳೇನಡತೆಗೆ ತಾನು ಮೇಲುಪಂಚ್ಚೆಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಕಾಂಘೋಷನು ತನ್ನನ್ನು ಇತರರು ನೋಡಿಕಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಹಾಗೆ, ತಾಯಿಯ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯಾದಿಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ, ಅಟ್ಟಹಾಸದಿಂದಲೂ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನಡಿಸಿದನು. ಡಂಭವೂ, ಔಚಿತ್ಯವೂ, ಮಿಳಿತವಾಗಿದ್ದ ಈ

ಕ್ರಿಯಾದಿಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಅಶ್ಚರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಅವರ ಪೂ
 ರ್ವಾಚರಣೆಯನ್ನು ಯೋಚಿಸಿಕೊಂಡು ವ್ಯಸನಪಟ್ಟು ಮೃತಿ
 ಹೊಂದಿದವರಿಗೆ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯಾದಿಗಳನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡ
 ಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ನೋಡಲು ಕಾಂಘೋಷನ ಊರಿನಲ್ಲಿಯೂ,
 ತರುವಾಯ ಆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಆಮೇಲೆ ನೆರೇ ರಾಜ್ಯಗಳ
 ಲ್ಲಿಯೂ, ಕೊನೆಗೆ ಒಟ್ಟು ಚೇನಾಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಈ
 ಪೂರ್ವಾಚರಣೆ ಹರಡಿಕೊಂಡಿತು. ಕಾಂಘೋಷನು ಸತ್ತವ
 ರ ಶವವನ್ನು ಅಟ್ಟಿ ಹಾಸದಿಂದ ಸಾರ್ಥಿಕ ಹೊಂದಿಸುವದರಲ್ಲಿ
 ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೃಪ್ತನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಮಾಧಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾಗಲಿ
 ಅಥವಾ ಗೃಹದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಕ್ಷಿಪ್ತವಾದ ಕಾಲದೊಳು ಕೆಲವು
 ಕರ್ನಾಚರಣೆಗಳು ನಡೆಯಲೇಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.
 ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪಿತ್ರಾಲಯವೆಂಬ ಒಂದು ಅಲ
 ಯವೂ, ಅಲ್ಲಿ ಪಿತೃದೇವತೆಗಳ ವಿಗ್ರಹಸ್ಥಾಪನೆಯೂ ಅದಕ್ಕೆ
 ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಪೂಜೆಯೂ ಇವೆಲ್ಲಾ ಚೇನಾರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ರೂಢಿ
 ಗೆ ಬಂದವು. ಇಂಥಾ ಪಿತೃದೇವತಾರಾಧನಾಚರಣೆಯು
 ಚೇನಾಜನರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿದೆ. ತಾನು ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ ಮಾಡ
 ಬೇಕೆಂದು ಯತ್ನಿಸಿದ ಪದ್ಧತಿಯ ಇಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಗಿತಲಾ
 ಎಂದು ಕಾಂಘೋಷನು ಸಂತೋಷಭರಿತನಾಗಿ ದೇಶದ ಚರಿ
 ತ್ರೆಗಳು ಕಾವ್ಯಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಪೂರ್ವಗ್ರಂಥಗಳು ಮತ್ತು
 ರಾಜ್ಯಭಾರಕ್ರಮಗಳು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಇವುಗ
 ಳನ್ನು ನೋಡಿ, ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡತಾ ವಿಚಾರಪರರಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ
 ಬಂದ ಜನರಿಗೆ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ನಡಿಸತಾ ಲೂ ಎಂಬ
 ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇದನು.

ಈತನ ೨೯ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಂಘೋಷನು ಸಿಯಾಂಗ
 ನೆಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಸಂಗೀತಗಾರನಸವಿಾಪದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ
 ವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಳೆದ ೧೫ ವರುಷದಿಂದಲೂ
 ಈ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಷಯವಾಗಿ ಪರಿಶ್ರಮಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಂಘೋಷನ ಆಶೆ
 ಯು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಲು ಸಂದರ್ಭದೊರೆಯಿತು.
 ಆದಿಯಿಂದಲೂ ಈತನಿಗೆ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಅಭಿರುಚಿ
 ಯುಂಟು. ಶಿಶು ಪಟುಗಳಿಗೂ, ಖಗನಾಗಗಳಿಗೂ ರುಚಿಕರ
 ವಾದ ಗಾನವು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಎದೆಗೊಳಿಸುವುದು ವಿನಾಶ್ಚರ್ಯ
 ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಗಾನಕ್ಕೂ ಅದ್ರ್ಯಹೃದಯಕ್ಕೂ ಪರಸ್ಪರ
 ಮೈತ್ರಿಯುಂಟು. ಇದು ತಾಯಿಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆ ಜನ್ಯಜನಕಸಂ
 ಬಂಧವೋ ಗಾಳಿ ಧೂಳಿನ ಹಾಗೆ ಸಾಮಾನಾಧಿಕರಣ್ಯ ಸಂ
 ಬಂಧವೋ ಹೇಳಲಾಗದು. ಅಂತೂ ಬಳ್ಳೇ ಜಮಾವಟ್ಟಿನ
 ಮುಕ್ತಾಯಕ್ಕೆ ತೆಲೆದೊಗದವನಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಛನೆಗೆ ಕಂಠಂಮು
 ಚ್ಚಿ ಅರೆನಿದ್ರಿಯಂಮಾಡುವನಂತೆ ಅಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ಸ್ತಬ್ಧವಾ
 ಗದವನಲ್ಲಿ, ಕಂಡವರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಭಾವಿಗೆ ತಳ್ಳಿ ಅವು ತೇಲಿ
 ಮುಳುಗುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಲಲ್ಲೇಹಾಕುವ ಗುಣವಿಲ್ಲವೆಂದು
 ನಾವು ಹೇಳುವಾಗ್ಯೂ, ನಾಲ್ಕುಸಾರಿ ಯೋಚಿಸಿಯೇ ಹೇಳಬೇಕು.
 ಇವರೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬ ತಾಯಿಮಕ್ಕಳೆಂದು ಲೋಕವಾಡಿಕೆ ಇದೆ.
 ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉದಾರವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳ ಕಾಂಘೋ
 ಪನಿಗೆ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಇದ್ದದೇನೂ ಅಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ
 ವಿಷಯಗಳ ನಿಜಸ್ವರೂಪವನ್ನರಿತು ಸ್ವಾರಸ್ಯಾನುಭವ ಮಾಡ
 ತಕ್ಕ ಅಂತರ್ರೋಗ್ಯತೆಯೇ ಮುಖ್ಯವಾದ್ದು.

ಸವಿಯಾದಲೇಖನ, ಇಂಪಾದವನಾತು, ಅಚ್ಚು ಗಟ್ಟಾಗಿ

ಕಟ್ಟಿದವನೇ, ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾದ ಆಕಾಶ, ಅತ್ಯುನ್ನತವಾದ ಮರ, ಹೊಂಬಣ್ಣವಾದ ಮೈ, ಸುಂದರವಾದ ಮುಖ, ಓರಣವಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಬದುಕು, ಬಳ್ಳೇ ಕೆಲಸ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದರೆ ಆನಂದವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ವಿಶೇಷವೇ ಉತ್ತಮವಾದ ಗಾನಪಲ್ಲಿಯೂ ಆನಂದವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು. ಇಂಥ ವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಅದರದರ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮವಾದ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಸಮೀಪಿಸಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಅದರದರ ನಿಜಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಮೀಪಿಸಿದ ಹಾಗಾಯಿತಾಗಿ, ಉತ್ತಮೋತ್ತಮವಾದ ಗಾನವೇ ಗಾನದ ನಿಜರೂಪ. ಅತ್ತ ಪರಹಿತವು ನೀತಿಗೆ ಮೂಲ, ನೀತಿಯು ಬಳ್ಳೇ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಆಧಾರ. ಈ ಬಳ್ಳೇ ಕಾರ್ಯವೇ ಕಾರ್ಯದ ನಿಜರೂಪ. ಬಳ್ಳೇ ಕಾರ್ಯವೇ ನಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಮುಖ. ಕೆಟ್ಟ ಕಾರ್ಯವೇ ಆಟಗಾರನ ಮುಖ. ಆದಕಾರಣ ಗಾನದ ನಿಜರೂಪವಾದ ಸುಗಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆನಂದಪಡುವ ಬುದ್ಧಿಯೇ ಬಳ್ಳೇ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಆನಂದಪಡುವುದು. ಇಂಥಾ ಬಳ್ಳೇತನವು ಆದ್ರ್ವಹ್ಯದಯದಿಂದ ಜನಿಸುವುದಾಗಿ ಇಂಥಾ ಹೃದಯಕ್ಕೂ ಗಾನರಸಾಸ್ವಾದನೆಗೂ ಸಂಬಂಧವಾಯಿತು.

ಹಾಗಾದರೆ ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಇತರವಸ್ತುಗಳ ನಿಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಪರೋಪಕಾರ ತತ್ಪರವಾದ ಆದ್ರ್ವಹ್ಯದಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಲ್ಲ ? ಗಾನರಸಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಈ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ? ಎಂದು ಕೋಶಿನಾಡಿದರೆ, ಉತ್ತರವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇತರ

ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಆನಂದವು ಅಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ನಾವು ಅನುಭವಿಸುವಾಗ ಹಲವು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟುವುದಾಗಿ ಇದರ ಸ್ವಭಾವವು ಇಂಥಾದ್ದೇ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ್ಯೆ ಗಲಭೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು. ಯಾಲಕ್ಕಿಯಿಂದ ನಮಗೆ ಹುಟ್ಟುವ ಆನಂದವು ಎರಡು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ಬರುವುದು. ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುವಾಗ್ಯೆ ನಾಲಗೆಯರುಚಿಯೂ ಮೂಗಿನ ವಾಸನೆಯೂ ಮಿಳಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಇದರ ಆನಂದವು ಇಂಥಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಿತೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತೊಡಕು. ರಸಬಾಳೆ ಹಂಣಿ ಕೈಯಿಂದ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಮೃದುವಾಗಿಯೂ, ಕಂಣಿಗೆ ಬಣ್ಣಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೂ, ಇಂಪಾದವಾಸನೆಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿಯೂ, ತಿಂದರೆ ರುಚಿಯಾಗಿಯೂ, ಸಿಪ್ಪೆತೆಳುವಾಗಿ ಸುಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸುಲಭವಾಗಿಯೂ ಇರುವುದು. ಶ್ರೋತ್ರೇಂದ್ರಿಯ ಹೊರತು ಉಳಿದ ನಾಲ್ಕು ಇಂದ್ರಿಯಗಳೂ ಸೇರಿರುವುದಲ್ಲದೆ, ನಮ್ಮ ಹಸ್ತ ಚಲನ ಸೌಲಭ್ಯವೂ ಸೇರಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಈ ಹಂಣಿ ಉಂಟುಮಾಡುವುದು. ಇದರ ಆನಂದವು ಇಂಥಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಿತೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸುಲಭವಾಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಆಯಾ ಆನಂದದ ಸ್ವಭಾವವನ್ನೇ ಹೇಳಿತಿಳಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿರುವಾಗ ಆ ಫಲದ ಉತ್ತಮರೂಪ ಅಥವಾ ಅದರ ನಿಜರೂಪವು ಇಂಥಾದ್ದೇ ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ? ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನಾವು ಓದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ವಾಸನೇ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಆಗ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಕೂಗು ಕೇಳುವುದು. ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಆರಾಮಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಕಾಣುವವು. ಇಂಪಾದಗಾಳಿ ಬೀಸುವುದು. ಈ ಆನಂದಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಉತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಹುವ್ಯನ್ನೂ ನಾವು ಮೂಸಿನಾ

ಸನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವೆವಲ್ಲವೆ? ಇನ್ನೊಂದರ ಮೇಲೇಯೂ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಕೂಡದೆಂದು ನಾವು ಪ್ರಯತ್ನಪುರಸ್ಕರವಾಗಿ ಕೂತುಕೊಂಡ ಹೊರತು, ಅವಾಸನೆಯ ಅನುಭವವು ಇತರಸಮಕಾಲಿಕವಾದ ಅನುಭವ ದಂದುಗೆ ದಿಂದ ಅವ್ಯತವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಅವಾಸನಾಸುಖವು ಇಂಥಾದ್ದೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಿಲಕು ಹೆಚ್ಚು. ಮೇಲೂ ತ್ವಗ್ನಿ ಹ್ಯಾಸ್ತ್ರಾಣಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಶ್ರೋತ್ರೇಂದ್ರಿಯವು ಮೇಲಾದ್ದು. ನೇತ್ರೇಂದ್ರಿಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕೀಳಾದ್ದು. ಆದರೂ ನೇತ್ರೇಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕಸ್ವಭಾವಗಳುಳ್ಳ ಬಣ್ಣ ಲಾವಣ್ಯ ಅಕಾರ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ವಿಷಯವಾಗಿರುವುವು. ಶ್ರೋತ್ರಕ್ಕೆ ಶಬ್ದ ಬಂದು ಹೊರತು ಮತ್ತೆ ಯಾವುದೂ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಪದಾರ್ಥಗಳೇ ವಿಷಯವಾಗಿ ರುತಿರಲಾಗಿ, ಗಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ವರಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಭೇದವೇ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅನಂದ ಜನಕವಾದ್ದರಿಂದಲೂ, ಇಂಥಾ ನಿಜವಾದ ಅನಂದಕ್ಕೆ ತದೇಕಧ್ಯಾನತೆಯು ಕೂಡಿದ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಅಗತ್ಯವಾದ್ದರಿಂದಲೂ ಶ್ರೋತ್ರೇಂದ್ರಿಯಕ್ಕಿರುವ ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಶಕ್ತಿಯು ನಿಸರ್ಗತ್ವವನ್ನು ತೊಡಕಿಲ್ಲದೆ ತೋರಿಸುವ ಹಾಗೆ ಉಳಿದ ಯಾವ ಇಂದ್ರಿಯವೂ ತೋರಿಸಲಾರದು. ಹೀಗಿರುವಕಾರಣ ವಸ್ತುವಿನ ನಿಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವ ತ್ರಾಣವು ಕಿವಿಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಆಂತು ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಈತನಿಗಿದ್ದ ಅಭಿರುಚಿಯು ಸಾಧಾರಣವಾದ್ದಲ್ಲ. ಒಂದಾನೊಂದು ವಿನುಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ

ಅನಂದದಲ್ಲಿ ಮೂರುತಿಗಳು ಆಹಾರವೇ ಬೇಕಿಲ್ಲದೇ ಇದ್ದ ಕಾಂಘೋಷನ ಮನಸ್ಸು ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ಉದಾರವಾದ್ದೋ!

೪ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

—: 0 :—

ರಾಜ್ಯದಿಂದ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಓಡಾಟ.

ಗೌಡು ಹೀಗಿರಲಾಗಿ ಲೂ ರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿಪುತ್ರರಾದಹೋಕೆ, ನಂಕುಂಗ, ಕಿಂಷ, ಇವರು ಈತನ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಕಾರಣ ಇವರ ಐಕ್ಯರೈದಿಂದಲೂ ಪದವಿಯಿಂದಲೂ ಈತನು ಸುಖವಾಗಿರುವಂತೆ ಉಪಪತ್ತಿ ಕಲ್ಪನೆಯಾಯಿತು. ಕಿಂಷನ ಅಧಿಕಾರ ಬಲವೂ ವಾಕ್ಯಹಾಯವೂ ಚೋ ರಾಜ್ಯದ ಅಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೊಕ್ಕು ಬರಬೇಕೆಂಬ ಕಾಂಘೋಷನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಕೈಗೂಡಿಸಿದವು. ಈತನು ಜೋಡು ಕುದುರೇ ಸಾರೋಟಿನಲ್ಲಿ ಚೋ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅದರ ಚೋ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದು ಅಲ್ಲಿನ ಅರಸುಗಳ ಮೂಪುರುಷನು ನಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರವಚಕಗಳನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರವೇ ಹೊರತು ರಾಜ್ಯ ನೀತಿಗೋಸ್ಕರವಲ್ಲ. ಅದರ ಅಲ್ಲಿ ಇವನು ಬಹುದಿವಸ ಇರದೆ ಒಂದು ವರುಷದಲ್ಲಿಯೇ ಲೂಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿಬಂದು ಎಂದಿನಂತೆ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ವಾಠವನ್ನು ಹೇಳಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿಹನು. ಈತನ ಖ್ಯಾತಿ ಹೆಚಿತು. ಅನೇಕ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಂದ

ಈತನ ಬಳಿಗೆ ಶಿಷ್ಯರು ಬಂದರು. ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆ ೩೦೦೦ದ ವರಿಗೂ ಬಂತು. ಈ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೇರಿ ಒಂದೇ ಕೂಟವಾಗಿ ಒಂದುಕಡೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರೆಂದು ನಾವು ಯೋಚಿಸಿಕೊಡದು. ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ಕಾಂಫೂಷನು ತನ್ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಸ್ತೋತ್ರವಾಡತಕ್ಕ ಶಿಷ್ಯರಿಂದ ಆವೃತನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಅವರವರ ಕಾರ್ಯೋದ್ಯೋಗನಿರತರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮಗೆ ಬುದ್ಧಿವಾದವೂ ವಾಠಪ್ರವಚನಗಳೂ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದ್ದಾಗ ಈ ಆಚಾರ್ಯನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ತಮ್ಮ ಸಂಕಯಪರಿಚ್ಛೇದವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈತನು ಲಾ ಎಂಬ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವಿಷೇಷದಿವಸ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿನ ದೊರೆಯು ಶತ್ರುಪೀಡಿತನಾಗಿ ತನ್ನ ಎಂಬ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋಗಲು ಕಾಂಫೂಷನೂ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋದನು.

ಷೇ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಖ್ಯಾತಿಗೊಂಡಿದ್ದ ಸಂಗೀತವಿದ್ಯದ ಶೇಷವು ಏನಾದರೂ ಅಲ್ಲಿರಬಹುದೆಂಬ ಆಶೆಯೂ ಸಹಾ ಈತನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆಕರ್ಷಿಸಿತು. ಅದು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ, ಅವನು ಆರಾಜಧಾನಿಯಾದ ತ್ಸಿಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ ಒಂದಾನೊಂದು ಗಾನದಿಂದಲೇ ಕಾಂಫೂಷನು ಆನಂದಪರವಶನಾಗಿ ಮೂರುತಿಗಳ ವರೆಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೂಡ ಮುಟ್ಟಲು ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೇಹೋದ್ದು. ತರುವಾಯ ಕಾಂಫೂಷನು—ಸಂಗೀತ ಇಂಥಾ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮವಾದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಂದುಕೊಂಡನು. ಈತನು ರಾಜಧಾನಿಯಾದ

ಎಂಬ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದಾನೊಂದು ಸಂಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ನಡೆಯಿತು. ಈಮಹಾತ್ಮನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದನೆಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಇತಿಹಾಸವಾಗಿ ಆ ಸಂಗತಿಯು ಇಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಕಾಂಫೂಷನೂ, ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರೂ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಾ ಒಂದು ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಕಂಡರು. ಅದರ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯು ಗೋಳಾಡುತ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದಳು. ಕಾಂಫೂಷನು ಕೂಡಲೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಪ್ರಳಾಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸೆಂದು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನನ್ನು ಅತ್ತ ಅಟ್ಟಿದನು. ವಿಚಾರಿಸಲಾಗಿ ಆ ಅಬಲೆಯು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು—ಅಯ್ಯಾ ನಾನೇನು ಹೇಳಲಿ? ನನ್ನ ಗಂಡನ ತಂದೆಯನ್ನು ವ್ಯಾಪ್ತವೆ ಇಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂದಿತು. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಗಂಡನೂ ಕೊನೆಗೆ ನನ್ನ ಮಗನೂ ಆ ಕ್ರೂರಮೃಗದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಹತರಾದರು ಎಂದಳು; ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಕೂತಿದ್ದೀಯೆ ಎಂದು ಕೇಳಲಾಗಿ ಅವಳು—ಯಾಕೆಂದರೆ ಲೋಕಬಾಧಕವಾದ ರಾಜ್ಯಭಾರದ ಕಾಟವು ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಎಂದಳು. ಕೂಡಲೇ ಕಾಂಫೂಷನು ಶಿಷ್ಯವರ್ಗವನ್ನು ಕುರಿತು—ಹುಡುಗರಾ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ, ಲೋಕಬಾಧಕವಾದ ರಾಜ್ಯಭಾರವು ಹುಲಿಗಿಂತಲೂ ಅತಿ ಭಯಂಕರವಾದ್ದು, ಎಂದನು.

ಆದರೆ ರಾಜ್ಯಭಾರವೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಪ್ರರುಷ ಬೇರೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡವ್ಯಕ್ತಿ. ಅದರ ಅಂಗ

ಗಳೇ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು. ಈ ಅಂಗಗಳು ಸತ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಸತ್ಪುರುಷನಾಗುತ್ತಾನೆ, ದುಷ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಅವ ದುಷ್ಪುರುಷನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ತಾನು ಬದುಕಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ವಿಚಾರವಿರುವುದಾದ ಸ್ವಭಾವವು ಸಮಸ್ತ ಜೀವಿ ರಾಶಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೊನೆಗೆ ಸಸ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ. ಇದರಂತೆ ಚಿಕ್ಕವಿನನ್ನು ದೊಡ್ಡವನು ತಿಂದರೂ ಸರಿಯೆ, ಇಲ್ಲ ನೋಣವನ್ನು ಕಪ್ಪೆಯೂ, ಕಪ್ಪೆಯನ್ನು ಹಾವೂ, ಹಾವನ್ನು ಗರುಡನೂ, ಇಲಿಯನ್ನು ಬೆಕ್ಕೂ, ಬೆಕ್ಕನ್ನು ನಾಯಿಯೂ, ದನವನ್ನು ಹುಲಿಯೂ ತಿಂದರೂ ಸರಿಯೆ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಅದೇ ಸ್ವಭಾವವು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿರುವುದು. ಇದು ಆತ್ಮ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಅಗತ್ಯವಾದ್ದೇನೋ ಸರಿ. ಇದು ಮನುಷ್ಯರಾಶಿಗೂ ಇತರ ಜಂತುಗಳಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಗುಣವಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಜನ್ಮ ಅಗ್ರಜನ್ಮವಾಗಿ ಇತರ ಒಳ್ಳೆ ಗುಣ ಸಮುದಾಯಗಳಿರುವ ಕಾರಣ, ಇದು ಸ್ವಾರ್ಥಪರತ್ವವೆನಿಸಿಕೊಂಡು ಅಧಮ ಗುಣವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು. ಸ್ವಾರ್ಥ ಪರಾರ್ಥಗಳೆರಡೂ ಸೇರಿದ್ದರೆ ಇದು ಮಧ್ಯಮ. ತ್ರೀಗಂಧದ ಹಾಗೆ ಪರಾರ್ಥವೇ ಆದರೆ ಇದು ಉತ್ತಮ. 'ನೇಮನೆ ತಿವ್ವಾಭಟ್ಟನಿಗೆ ಬರದೇ ಹೋದ ಹಸು ಒಂದು, ನನಗೆ ಬಂದಹಸು ಒಂದು, ಹೀಗೆ ನನಗೆ ಎರಡು ಗೋದಾನ ಬಂತೆನ್ನುವುದು, ಅಧಮಾಧಮಗುಣ. ಈ ಕೊನೇ ಗುಣವು ಮನುಷ್ಯವರ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ಮೃಗಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕೇಡು. ಆದರೆ ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಕೊಂದು ತಾನು ಬದುಕಬೇಕೆಂಬ ಅಧಮ ಗುಣ

ವು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ರೂಪವೆಂತ ತಾಳತು. ನಿಜವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂಬ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಹೋಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ನಮ್ಮ ಅಡಿಯಾಳಾಗಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲನಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕೆಂಬುವುದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಹೊಂದಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಅದೂ ಕಡಮೆಯಾಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ನಮ್ಮ ಪಾದಾಲುಜ್ಜುವ ಚಿಟಗಂಣನಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂಬ ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮತ್ವವಾಯಿತು. ಈ ಪದವಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲಾ ಪರಪೀಡಾಕರವಾದ್ದು. ಅನ್ಯರ ವಿಧೇಯತೆಯು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದೇ ಮುಖ್ಯವಾದ್ದು, ಎಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಈ ತತ್ವಜ್ಞಾನವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿರುವ ಹಾಗೆ ಉಳಿದ ಸುಗುಣಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೊಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದು ಕಷ್ಟವಾದ ಕೆಲಸವೋ ಅದೇ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವಾಗುವುದು. ಪ್ರಜಾಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ನಿಂತ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲಾ ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾದ್ದರಿಂದ ಅದು ಮರೆತುಹೋಗುವುದು, ಆಚರಣೆಗೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇಂಥ ಅವಿವೇಕದಿಂದ ಹೀಗಾಡಿ ಹಾಗಾಡಿ ಅಧಿಕಾರವೆನ್ನುವುದು, ಪರಪೀಡನಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಪದವಾಯಿತು. ಇಂಥಾ ಲೋಕಕಂಟಕರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ರಾಜ್ಯಭಾರವೇ ಹುಲಿಗಿಂತಲೂ ಭಯಂಕರವಾದ್ದೆಂದು ಕಾಂಘೋಷನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಹೊರತು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಭಾರವೆಂಬುದೆಲ್ಲಾ ಅಂಥಾದ್ದೆಂದು ಆತ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಕೂಡದು. ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆತನಿಗಿದ್ದ ಅನ್ಯಾದೃಶವಾದ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯಾಪಾರಶಕ್ತಿಯೂ, ಖಿಲವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಕ್ರಮಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಆತ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲವಾಗುವವು.

ಇದಂತಿರಲಿ, ಕಾಂಘೋಷನು ತ್ವಿ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿನ ಅರಸು ಈ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಎದುರುಗೊಂಡು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕುಶಲಪ್ರಶ್ನೆಯಾದಮೇಲೆ ಮಿತವಾಗಿ ಸಂಭಾಷಣೆಯಂ ಮಾಡಿದನು. ಕಾಂಘೋಷನು ಅರಸನಿಗೆ ರಾಜನೀತಿಯನ್ನೂ ಅನೇಕ ತತ್ವಗಳನ್ನೂ ಉಪದೇಶಿಸಿದನು. ತರುವಾಯ ಧೋರೆಯು ಇಂಥಾ ಪ್ರಸಿದ್ಧಪುರುಷನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆಯಿಂದ ಲೀಲಾ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಚಹಗೀರಿಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮುನಿಯನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ಆದರೆ ಉದಾತ್ತಸ್ವಭಾವವು ಇಂಥಾ ಉಪಹಾರಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವಂಥಾದ್ದಲ್ಲ. ಸ್ವತಃಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆತ್ತಿಯೂ, ಉದಾರವಾದ ಮನಸ್ಸೂ, ಇವೆರಡೂ ಪರದ್ರವ್ಯಾಣಿ ಲೋಷ್ವವತ್ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ದೃಢೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಗಳು. ಉಪಹಾರವು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲ ಭೋಕ್ತನೂ ತಿಶು ಪಶುಗಳ ಹಾಗೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಲೋಪದಿಂದ ಸಂರಕ್ಷಣಾರ್ಹನಾಗಿರಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಎಂದರೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಲೋಪವನ್ನು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಡಾಗಾಯಿತು. ಕೆತ್ತಿಯೂ ಇದ್ದು ಅದು ತನಗೆ ಇದೆ ಎಂಬ ಜ್ಞಾನವೂ ಇದ್ದು ಕೊಡತಕ್ಕದಾತನಿಗೆ ಸಮಯಾಂತರದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದೀತೆಂಬ ಬೆಣ್ಣೆಯಂಥಾ ಮನಸ್ಸೂ ಇರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಇಂಥಾ ಅಂಗೀಕಾರವು ಹೇಯವಾದ್ದೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತೋರುವುದು. ಆದ ಕಾರಣ ಕಾಂಘೋಷನು ಕೂಡಲೆ ದೋರೆಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ— ರಾಜಾಧಿರಾಜನೆ,

ಇಂಥಾ ಉಪಹಾರವನ್ನು ನಾನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ತಿಪ್ಪರನ್ನು ಕುರಿತು— ಪುರುಷ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದವನು ಪರರಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಸೇವೆಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಲದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಯಾರಿಂದಲೂ ಉಪಹಾರವನ್ನು ಈಸುಕೊಳ್ಳಕೂಡದು; ಧೋರಗೆ ರಾಜನೀತಿಯನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಿದೆ, ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಆತನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರಲಿಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಈ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕೊಡತಾನಂತೆ. ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಆತನು ಇನ್ನೂ ಬಹಳ ದೂರವಿದಾನೆ ಎಂದನು. ದೋರೆ ದೋರೆಯಾಗಿಯೂ ಮಂತ್ರಿ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿಯೂ, ತಂದೆ ತಂದೆಯಾಗಿಯೂ, ಮಗ ಮಗನಾಗಿಯೂ ಎಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾರೆಯೋ ಅಂಥಾ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾದ ರಾಜಭಾರವಿದ್ದೀತು, ಎಂದು ಕಾಂಘೋಷನು ಆ ಅರಸನಿಗೆ ಧರ್ಮಬೋಧೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು ಹೀಗೆ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ ಕಾರಣ ನಾವು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯಗೌರವಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಹಾರ ನಮಗೆ ದೊರೆತಾಗ್ಯೂ ಆ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯದಿಂದಾತನಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಆಗಲೂ ನಾವು ಅಂಥಾ ಭಿತ್ತಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಕೂಡದೆಂದಹಾಗಾಯಿತು. ಇದು ಬಿಸಸ್ತೈನ್ಯೋಪಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸವ್ತಮುಷಿಗಳು ತೋರಿಸಿದ ನೈಸ್ಪೃಹ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ್ದಾಗಿದೆ.

ಆದರೂ ತ್ವಿ ಪಟ್ಟಣವು ಕಾಂಘೋಷನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ತಕ್ಕ ಸ್ಥಳವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅನ್ಯದೇಶೀಯನಾದ ಈತನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ ಆತನ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಅರ್ಹವಾದ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ತೋ

ರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅರಸು ಯತ್ನಿಸಿದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾಂಫೂಷನಿಗೆ ತ್ಸಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಶಾಧಿಕಾರ ದೊರೆಯಿತು. ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆಕೋಶದ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟತ್ತು. ಅಲ್ಲಿನ ದಂಡನಾಧಿಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನವರಾಯಣರಾಗಿ ಲಂಚಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜನರನ್ನು ಭಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಯುವವರೇ ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದರೆ ಕಾಪಾಡುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಜೆಗಳು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಕಾಸಿನಮೇಲಿನ ಕಿಲುಬು ಸಹ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಪಾಲಾಗಿ ಜನರು ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಹೀನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಕಾಂಫೂಷನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಇದು ತಟ್ಟೆ ಇಂಥಾ ದುರ್ಮಾರ್ಗರನ್ನು ಅಡಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪವಾಡಿದನು. ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಸಿ ತಾನೇ ನಿಂತು ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಅವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದನು. ಇದರಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಭೀತಿ ಹುಟ್ಟಿ ಲಂಚವು ಚೆಗುಟೆಹಾಕಿ ಬಿಟ್ಟಹಾಗಾಯಿತು. ಆದರೆ ಬಹಿರಂಗವಾದ ಭೀತಿಯು ಅಂತರಂಗವಾದ ದ್ವೇಷವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿತು. ಆ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಇವನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮುರಿಯಬೇಕೆಂದು ಬದ್ಧ ಕಂಕಣರಾದರು. ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅಭಿಮತ ಹೊಸದೋ ಅಂಥಾ ಧ್ವಂಸ ನಿರ್ಮೂಲವಾದಬೇಕೆಂದು ಅನೇಕವಾದ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯುವುದು. ಆ ಅಭಿಮತವು ಸತ್ಯವಾದ್ದೆಂದು ತಮ್ಮ ಪಂಚಭೂತಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿಯೂ ತಿಳಿದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅದರಿಂದ ಆತ್ಮೀಯವಾದ ಉಪಹತಿ ಉಂಟಾಗುವ ಕಾರಣ ಅತ್ಯಸಂರಕ್ಷಣಾರ್ಥವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಲಂಗೋಟ ಕಟ್ಟಿದ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದವನೇ ಹುಚ್ಚನೆಂಬ ನಾಣ್ಯದಿಯ ಅರ್ಥವನ್ನು

ದೃಢೀಕರಿಸಿದರು. ಕಾಂಫೂಷನೇ ಅಲ್ಲಿ ಲಂಗೋಟ ಕಟ್ಟಿ ಹುಚ್ಚನಾದನು. ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ತ್ಸಿ ದೊರೆಯ ಸಮೀಪ ವರ್ತಿಗಳಾದ ಕೆಲವರು, ಇವ ಕಾರ್ಯನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕನೆಂತಲೂ, ದುರಹಂಕಾರಿ ಎಂತಲೂ, ಸಾವಿರಾರು ವಕ್ರಚೇಷ್ಟೆಗಳಿಂದ ಅಂಕಿತನಾದವನೆಂತಲೂ ಕಾಂಫೂಷನನ್ನು ಹಳದರು. ಆದರೂ ಇವನಿಗೆ ಪುಷ್ಪಗಳವಾದ ಸರ್ವಮಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಕೊನೆಗೆ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಯಿತು.

ಆದರೆ ತಾನು ಹೇಳಿದ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನು ಆ ಅರಸನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆದ ಹೊರತು ಅಂಥಾ ಭಿತ್ತಿಯನ್ನು ತಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಂಫೂಷನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಮೇಲೂ ತ್ಸಿ ರಾಜ್ಯದ ಜನರು ಈತನನೀತಿಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆಯಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅಸಮಾಧಾನಹುಟ್ಟಿ ಕಾಂಫೂಷನು ತಾನು ಬಂದ ಲೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಈ ಲೂದೇಶವು ಇನ್ನೂ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜ್ಯಭಾರವು ಬಲಿಷ್ಠರಾದ ಕಷ್ಟಿಯವರ ವಾಲಾಗಿತ್ತು.

೫ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಲೂ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಪುನಃ ಪ್ರವೇಶ, ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿನ ಮಂತ್ರಿತ್ವ.

ಲೂ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ೧೫ ವರುಷಗಳವರೆಗೂ ಯಾವ ಸ ರ್ಯಾರದ ಉದ್ಯೋಗವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಕಾಂಘೋಷನು ಗ್ರಂಥವ್ಯಾಸಂ ಗದಲ್ಲಿಯೂ, ಶಿಷ್ಯಸಮೂಹಾಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಚಾಟುಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವುದರಲ್ಲಿ ಯೂ, ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಆತನು ತನ್ನ ವೈ ವಧಾನಕಾಲವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ಈತನು ಸದ್ವ್ಯಾಸಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿಕೊಂಡಿರ ವಾಗ ಈತನ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಹರಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಮಹಾತ್ಮನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅನೇಕರಿಗೆ ಆಶೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇಣಾರಾಜ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಮೇ ಲೂ ಜನರ ನೀತಿಯೂ, ಬಹಳವಾಗಿ ಹುಳುತು, ಕೊಳೆತು ಹೋಗಿದ್ದದು ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಸೂಚನೆಯಾಗಿದೆ. ಹೀಗಿರು ವಲ್ಲಿ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕಮಲ ಹುಟ್ಟಿದಹಾಗೆ ಉರಿಯಲ್ಲಿ ಸೊಸಿ ಎದ್ದಹಾಗೆ ಯುದ್ಧರಂಗದಲ್ಲಿ ಜೈನಸನ್ಯಾಸಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಂ ಘೋಷನು ಹುಟ್ಟು ನೀತಿವಂತರಿಂದ ಸ್ತುತಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಸನ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ತಾನು ನೆಲೆಮನೆಯಾಗಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಸಮಕಾಲಿಕರಾದವರಲ್ಲಾ ಒಂದು ನಡತೆಯನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಎಣ್ಣೆ ಸೀಗೇಕಾಯಿ ನ್ಯಾಯವುಳ್ಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರುವ ಪುರುಷ ಹುಟ್ಟುವುದು ಕಷ್ಟ. ಹುಟ್ಟಿದರೂ

ಉಳಿಯುವುದು ಶ್ರಮ; ಉಳ್ಳದರೂ ಅವರೇ ಹುಳುಹೋಗಿ ಕ ಡಜನಾದಂತೆ ಸ್ವಭಾವವು ವೃತ್ಯಸ್ತವಾಗದಿರುವುದು ಹೆಚ್ಚು. ವೃತ್ಯಸ್ತವಾದರೂ ಮತ್ತೂ ಕೆಟ್ಟು ವೃತ್ಯಸ್ತವಾಗದೆ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಯೂ ಹರಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಗುಣಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಗುಣವಾಗುವುದು ಅ ಪೂರ್ವ. ಹಾಗೆ ಪ್ರತಿಗುಣವಾದಾಗ್ಯೂ ಮಣ್ಣೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಚೆನ್ನ ನ್ನಾದುತ್ತೇನೆ ಎಂದ ಹಾಗೆ ದುರ್ಮಾರ್ಗರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸನ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆಂದು ತಾನು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ನಿಂತು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯ. ಇಂಥಾ ಮಾಹಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡತೇನೆಂತು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಪುರುಷನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅದ್ಭು ತವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವುದು ಸಹಜವೇ. ಮತ್ತು ಇಂಥ ವನದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆಯು ಇತರರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿತಕ್ಕದ್ದು ಅನು ಭವವೇದ್ಯವಾಗಿದೆ. ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಹೊರುತಾನೆ, ಸವೀರ ಪಾ ಪಾಣವನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ, ಸೂಜೀ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ದೂರುತಾನೆ, ಆ ಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕುಣಿಯತಾನೆ, ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅಂಥಾ ಅಸಾ ಧ್ಯವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಅದ್ಭುತನಾದ ಪುರುಷನ ನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಜನರು ನೆರೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ಜನರನ್ನು ಹೊಸ ದಾರಿಗೆ ಎಳೆಯಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯ ತ್ನಿಸುವ ಪುರುಷನೆಂಥವನೋ ನೋಡಿದರಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರು ಅಕ್ಷರ್ಯದಿಂದಲೂ, ಕೆಲವರು ತಿರಸ್ಕಾರಭಾವದಿಂದಲೂ, ಕೆಲ ವರು ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ, ಅನೇಕರು ವಿನೋದಕಾಗಿಯೂ ಬ ರುವರು. ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಕಾಂಘೋಷನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಅನೇಕರು ಆತ ಇದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಈತನ ಸಮಕಾಲಿಕನಾದ ಲಿಯೋಕ್ತೆ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿ ತನೂ ಕಾಂಘೋಷನ ದರ್ಶನಾರ್ಥವಾಗಿ ಬಂದು ಅನೇಕ ವಿಷ

ಯಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿ ತನ್ನ ವಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಬಹುವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶವಾಡಿದನು. ಆಗ ನಮ್ಮ ಮುನಿಯು ಆ ವಿದ್ವಾಂಸನನ್ನು ಕುರಿತು—ಅಯ್ಯ ಪಂಡಿತರ, ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸರ್ವ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೂ ಪರಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಕೋರತಕ್ಕದ್ದೇ ಸಕಲ ಧರ್ಮದ ಸಾರ; ಯಾವ ಕಾರ್ಯದಿಂದ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಧರ್ಮವು ಲಭಿಸುವುದೋ ಅಷ್ಟೆಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಕಾರ್ಯವು ಉತ್ತಮವೆನಿಸುತ್ತಾ ಬರುವುದು. ತಾವು ಸಂವಾದಿಸಿರತಕ್ಕ ಮಹಾ ವಾಂಡಿತ್ಯವು ಪರಹಿತಾರ್ಥವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಜನರನ್ನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ “ಅಬ್ಬಾ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರು” ಎಂದು ಮೆಚ್ಚಿ ಭಯಪಡುವ ಹಾಗೆ ವೈದುಷ್ಯದ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಹರಡಿದ್ದರಿಂದ ಪುರುಷಾರ್ಥವೇ ನಾಯಿತು ? ಎಂದು ಧೀಕರಿಸಿ ಮಾತನಾಡಿದನು.

ಹೀಗೆ ಲೋಕೋಪಕಾರದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳ ಪುರುಷರಿಗೆ ತಾವು ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲೆನೆಂಬ ಪರಿಜ್ಞಾನವಿಶೇಷವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವು ಅವರನ್ನು ಬಾಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೆ ಕಾರ್ಯ ಹದ ಗಟ್ಟಿರೆ ಪುನಃ ಪ್ರಯತ್ನ ವಿಶೇಷತಮಕ್ಕೆ ಆಕರ, ಅಂಥಾ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಕೊನೇ ಫಲವು ಸಾಧ್ಯವಾದರೂ ಕಾಲವಿಳಂಬವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು, ಎಂಬ ಈ ಚಿಂತೆಯು ಎದುರಾಳಿನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನಾಗಲಿ, ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನಾಗಲಿ ಲಕ್ಷ್ಯಸದೆ ನಿಷ್ಕಾರವೆಂದು ಹಿಂತೆಗೆಯದೆ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳುವುದು. ಇಂಥಾ ಖಂಡಿತೋಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೆಲವರು ದುರಹಂಕಾರವೆಂತಲೂ, ಕೆಲವರು ಕುಚೇಷ್ಟೆಯೆಂತಲೂ, ಕೆಲವರು ಅಪ್ರಮಾಣಿಕತೆಯೆಂತಲೂ, ಹೀಗೆ ಅರ್ಥವೂಡುವವರ ಯೋಗ್ಯತೆ

ಇದ್ದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಉದ್ದೇಶ್ಯಕಲ್ಪನೆಯಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಈ ಗುಣಗಳೆಲ್ಲ ಜನರಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತೋಕ್ತಿಯು ಬಂದು ವಿಧವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ನಿಜವಾದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು ಅಶಕ್ತರಾದ ಪುರುಷರು ಖಂಡಿತೋಕ್ತಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಉದ್ದೇಶ್ಯವನ್ನು ಆರೋಪಿಸಿದ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಆಡತಕ್ಕವನ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವೇ ಹೊರತು ಆತನ ನಿಜವಾಪ ಮನೋದ್ದೇಶ್ಯಕ್ಕೆ ಲೋಪವೇನೂ ಇಲ್ಲ.

ಓನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಊ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಉಚ್ಚಾಟನೆ.

ಕೊನೆಗೆ ಗಲಭೆಯಾಗಿದ್ದ ಊ ರಾಜ್ಯವು ಸಿಂಧುಮಿತಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಅಲ್ಲಿನ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಈತನಿಗೆ ಬಂದು ಉದ್ಯೋಗವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಮಯ ದೊರೆಯಿತು. ದಂಡನಾಧಿಕಾರಿಯ ಉದ್ಯೋಗವಾಗಲು, ಈತನ ರಾಜ್ಯಭಾರಧರ್ಮವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯಿತು. ಕಾಂಘೋಷನಿಗೆ ಈ ವದವಿಯಾದ್ದು ದುರ್ನೀತಿಗೆ ಸಾಯಗೊಲೆಯಾಯಿತು. ದಂಡನ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರಲು ಅಗತ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜನರು ಈತನ ರಾಜ್ಯಭಾರಧರ್ಮವನ್ನು ಬಹಳ ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಾ ಈತನ ವಾಡಿದ ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಹಾಡಿ ಹಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆಂದು ತಿಳಿಯಬಂದಿದೆ.

ಆದರೆ ಉದಾರವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಜನರ ನೀತಿಯನ್ನು ಸರಿಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಲೋಕೋತ್ತರವಾದ್ದೆ ಹವು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಫಲಪ್ರಯೋಜನ ಇಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಗುವುದೆಂದು ಹೇಳಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂದೇಹವಿದೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಹೆಚ್ಚುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಆದಾಗ್ಯೂ ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ನೀತಿವಂತರಾಗುತ್ತಾರೆಂತಲೂ, ಇನ್ನುಮೇಲೆ ಕಾರಾಗೃಹವೇ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂತಲೂ, ಹೇಳುತ್ತ ರಾಮರಾಜ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿ ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ್ದೇ ಹೊರತು ಕಾರ್ಯತಃ ನೆರೆಯವನು ಮಾತಾಗಿ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈತನಿಗೆ ಅಭಿಮತವಾಹ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೆಂಬ ಸಂದೇಹ ಈತನಿಗೆ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆತನ ಶಾಸ್ತ್ರಪಬ್ಧಿಯು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯನ್ನು ಹೊಂದತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದ್ದರೆ ಆತನ ರಾಜ್ಯದ ಅಡಳಿತವು ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಜ್ಞಾಪ್ರದವಾಗಿಯೂ ಸೌಖ್ಯಪ್ರದಗಿವಾಯೂ ಇರಬೇಕಾದದ್ದೇ ಅಲ್ಲದೆ ನೆರರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ, ಇಂಥಾ ಲೋಕೋಪಕಾರಪ್ರದರ್ಶಕವಾದ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆದ್ದೇನು. ಲೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಉಂಟಾದ ತೃಪ್ತಿಯೂ, ಸೌಖ್ಯವೂ ತ್ವಿ ರಾಜ್ಯದ ಅರಸನಿಗೆ ತಾನೂ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ಅಡಳಿತವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಹುರುಡನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸದೆ ಈರ್ಷಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು. ಆ ದೊರೆಯು—ಲೂ ದೇಶದ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಕಾಂಫೂಷನು ನಿಲ್ಲಲು ಸಕಲ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪದವಿಯೂ ಉಂಟಾಗುವುದು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿದೆ; ಅದಕಾರಣ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವರ್ತಿಯಾದ ತ್ವಿ ದೇಶವನ್ನು ಲೂ ಸೀಮೆಯು ನುಂಗಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೇಶವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊ

ಟ್ಟು ಸಖ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮ, ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು.

ಆದರೆ ಚತುರ್ತಾರಿಯಾದ ಬುಟ್ಟು ಮಂತ್ರಿಯು ಭೇದೋಪಾಯದಿಂದ ಮೊದಲು ಕಾಂಫೂಷನಿಗೆ ಅವಮಾನಮಾಡಿ ಲೂ ಸೀಮೆಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹೊರಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಸಂಗೀತ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಭರತಾದಿ ಶಾಸ್ತ್ರನಿಪುಣೆಯರಾಗಿಯೂ ಸಕಲ ಕಲಾಪ್ರವೀಣೆಯರಾಗಿಯೂ, ಸನ್ಯೋಹನಾಂಗಿಯರಾಗಿಯೂ, ಇರತಕ್ಕ ೮೦ ಜನ ವಾರನಾರೀಮಣಿಗಳನ್ನೂ ೧೦೦ ಉತ್ತಮಾತ್ಮಗಳನ್ನೂ ಲೂ ರಾಜ್ಯಾಧೀಶನಿಗೆ ಉಪಹಾರವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ಇಡರ ಫಲವು ಮೊದಲು ಯೋಚಿಸಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಆನಂದಪರವಶನಾದ ದೊರೆಯು ಆ ವಿಲಾಸಿನಿಯರ ನಟನೆಯಿಂದ ಜಿತನಾಗಿ ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ರಾಣಿವಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಘೋಟಕಗಳನ್ನು ಲಾಯದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಕಾಂಫೂಷನಾದರೂ ಪೂರ್ವೀಕರ ವಿವೇಕವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಸುಂದರಿಯರ ಅಲ್ಪವಾದ ಗೌನ ರಸಕ್ಕೆ ಮನಸೋಲುವ ಮನುಷ್ಯಸಾಮಾನ್ಯರ ಅವಿವೇಕವನ್ನು ಕುರಿತು ಬೇಕಾದ ಅಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ತನ್ನೊಳು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಾ ಬಿದ್ದಿರುವ ಹಾಗಾಯಿತು.

ಕೊನೆಗೆ ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಕಾಂಫೂಷನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆಗ ಆ ಲೂ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಪತಿಯು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ದೇವರ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ನಾಡಿಕೆಯಾಗಿ ಕಳುಹಿಸುವಂತೆ ಕಳುಹಿಸದೇ ಮಾಡಿಸ ತಾತ್ಪರವು ಆಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೂಡಲೇ ತ್ಯಜಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದು ವ್ಯಾಜವಾಯಿತು.

ಅಲ್ಲಿ ಆತ ಹೇಗೆ ನಿಂತಾನು? ನಿಸರ್ಗವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಗೂ, ದುಷ್ಪ್ರಾಪ್ತಾಚರಣೆಗೂ ಬಹಳದೂರ, ಅದಿರದನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿ ಬಂದೇ ಕಡೆ ನೂಕಿದಾಗ್ಯೂ ಅಷ್ಟು ವೇಗದಿಂದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು. ಪೂರ್ವಾಪರಯೋಚನಾಪರತ್ಯವೇ ನೀತಿದಾಯಕವಾದ್ದು. ಗಂಟು ಕತ್ತರಿಸುವ ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅದು ಕುಬುದ್ಧಿಯೇ ಹೊರತು ಅದು ನಿಜವಾದ ಬುದ್ಧಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿಗೆ ಪಾತ್ರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೊದಲು ಲೂ ದೊರೆಯು ಕಾಂಫೂಷನನ್ನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಭಾರಕ್ಕೆ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ವಿವೇಕವನ್ನು ತೋರಿಸಿರಲಿ, ಅದು ಸಮಯಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಥಾ ಆದಕಾರಣ ನಿಜವಾದ ಸದ್ಗುಣಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ ತೋರಿ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಪರಿಕ್ಷಿಸಿದಲ್ಲದೆ ಯಾವು ಏನನ್ನೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಡದೆಂಬ ನಿರ್ಧರ ಹುಟ್ಟಿ, ವ್ಯಾಜ ದೊರೆಯಲು ಮೊದಲಿನಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾಟದ್ದ ಅಹಿತವು ಆತನನ್ನು ದೂರವಾಡಿತ್ತು. ಆದರೂ ಸಾವಿರ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಮನಿಸುಂಗಳು ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರದ್ದು? ಮನಿಯನ್ನೆಳಿಸಿ ಮತ್ತೆರಡು ಸಾರಿ ಬಣ್ಣದ ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ಎಳೆದು ಸರಿಮಾಡಬಹುದೋ ಎಂಬ ಆಶೆಯು ಆ ಪ್ರಯತ್ನದ ಭಗ್ನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿವಂತರಿಗೆ ಹುಟ್ಟುವುದು ಸಹಜ. ಮಹಾಕಾರ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನದ ಮುಖಪ್ರಾಣವು ದೈವಸಹಾಯವಾದ್ದರಿಂದ, ಈ ದೈವಸಹಾಯವಾದರೂ ದೊರೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಅವನ ಸಭೆಯವರಲ್ಲಿಯೂ, ಸದ್ಯಃ ಕಂದಿರದು ತನ್ನನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿದರಾದೀತಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಂಫೂಷನು ತನ್ನನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕರೆಯಲು ಬರಬಹುದೆಂಬ ಕೋರಿಕೆಯೊಡನೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ಕಾಲನ್ನು ಸೆಳೆಸೆಳೆದು ಹಾಕುತ್ತಾ ಹೊ

ರಟನು. ಯಾರೂ ಕರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಗ್ರಂಥವ್ಯಾಸಂಗದಿಂದ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉಂಟಾದ ಮುಖ್ಯನ ಹಾವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಶರೀರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಕಾಂಫೂಷನು ದೇಶದೇಶದ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತುತ್ತಾ ಶ್ರಮವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿನವರೆಗೆ ೫೬ ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು.

ಒನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ರಾಜ್ಯಭಾರಕ್ರಮನೂಡತಕ್ಕವರಿಂದಲೇ ಜನರ ಐಕ್ಯವೂ ಸೌಖ್ಯವೂ, ಇವೆರಡಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾದ ಅವರನೀತಿಯೂ ಕ್ರಮವಡುವುದು. ಅದರಿಂದಲೇ ಇಂಥಾ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ತಾನುಮಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಯತ್ನಿಸಿದ ಕಾಂಫೂಷನು ರಾಜ್ಯಭಾರಮತದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾದಕವಾದ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳು ಇರುವುದು ಅಚ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ. ಏನೆಂದರೆ, ಯಾವುದಾದರೂ ಬಂದು ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಮಗೆ ನೇಮಕವಾದರೆ ತಾವು ಮೊದಲು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯವೇನು? ಎಂದು ಬಿಟ್ಟು ಶಿಷ್ಯನು ಕಾಂಫೂಷನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು " ನಾನು ಭೇದಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು " ಎಂದು ಉತ್ತರದೊರೆಯಿತು. ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲವೆಂದು ವಾದಿಸಲು, ಹಾಗೆಯೇ ಸರಿ ಎಂದು ಕಾಂಫೂಷನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದನು. ಇದು ಸತ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದಾರ್ಥಕ್ಕೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ

ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಸಹಜವಾದ ಕೆಲವು ಧರ್ಮಗಳಿಂಟು. ಅಣು ರೇಣು ತ್ಯೂಣಕಾಪ್ತ ವೆಲ್ಲಾ ತಂತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರ ಗುಣಗಳ ಸಮೂಹ ಸಹಜವಾದ ಗುಣಗಳೇ ಸಹಜವಾದ ಧರ್ಮಗಳನ್ನಿಸುವವು. ಈ ಧರ್ಮಭೇದದಿಂದಲೇ ಎಂದರೆ ಈ ಗುಣವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದಲೇ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರಭಿನ್ನಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾದ ಒಂದು ಕಬ್ಬಿ ಹುಟ್ಟಿ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಗುರುತು ಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಅದಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟಂಥಾದ್ದಾಗಿ ಅದರ ಹೆಸರೆನಿಸಿಕೊಂಡು ಕೊನೆಗೆ ಅದರ ಗುಣಸಮೂಹಕ್ಕೆ ತಾನೂ ಬಂದು ಸೇರಿದಾಗ್ಯೂ ನಾನೋಚ್ಚಾರಣ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಪದಾರ್ಥದ ಗುಣಗಳೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಗೆ ಬರುವ ಕಾರಣ ನಾನುವು ಗುಣಸಮುದಾಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ನಾನುವೂ ಗುಣವೂ ಗಂಡ ಭೈರುಂಡದ ತಲೆಗಳ ಹಾಗೆ ಎಣಿಕೆಗೆ ಬರತು ಗುಣಭೇದವಾದರೆ ಪದಾರ್ಥಭೇದವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾನುಭೇದವಾಗುವುದು ಸರಿಯೇ. ತಾಮ್ರಕ್ಕೆ ಕ್ಲಿಪ್ತವಾದಷ್ಟು ಸತ್ತುಬೆರೆಯಲು ಆ ಮಿತ್ರವು ಹಿತ್ತಾಳೆ ಎಂದು ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೆ ತಾಮ್ರವೆಂದು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದು. ತ್ರೀ ರಾಜನಿಗೆ ಕಾಂಫೂಷನು ರಾಜ್ಯಧರ್ಮವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ರಾಜರಾಜನಾಗಿಯೂ ಮಂತ್ರಿಮಂತ್ರಿಯಾಗಿಯೂ ತಂದೆತಂದೆಯಾಗಿಯೂ ಮಗಮಗನಾಗಿಯೂ ಇರುವಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಭಾರದ ಸದ್ಧರ್ಮಪರಿಪಾಲನೆಯಾಗುವುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗಲೂ ಈ ಮುನಿಯ ಅರ್ಥ ಇದೇ. ರಾಜನಲ್ಲಿ ರಾಜಧರ್ಮಾಚರಣೆಯೂ ಮಂತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಧರ್ಮಾಚರಣೆಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಆಯಾ ವ್ರತಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಧರ್ಮಾಚರಣೆ

ಯೂ ಇಲ್ಲದಿದರೆ ಗುಣಭೇದವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಬೇರೆ ಹೆಸರು ಅಗತ್ಯವಾಯಿತು. ನಾನುಮಾತ್ರ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಎಂದು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ರಾತ್ರಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷವನ್ನೂ ರೂಪಾಂತರವನ್ನೂ ವಹಿಸಿ ಸೊಳೆಯರ ಹಿಂದೆ ತಾಳಮದ್ದಳೆಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತೂ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ದಿಳಿ ವಾದಪಹನು ನಟವನೇ ಹೊರತು ಅರಸೆಂತಾದಾನು? ಅಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿದ್ದು ತನ್ನ ಕೆಲಸದಮೇಲೆ ಉದ್ಯುಕ್ತನಾದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ವೃತ್ತಿಕ್ರಮ ಸರ್ಪವೂ ಕಚ್ಚುವುದು ಉಂಟಷ್ಟೆ. ಈ ಕ್ರೂರಜಂತುಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗದೇ ಬಳಗೇ ಮುಟ್ಟಿಸುವುದು ಇವುಗಳ ಸ್ವಭಾವ. ಹೀಗೆಯೇ ಮಾತಿನಿಂದ ವಿಷವೇರಿಸಿ ಕಾಣದಂತೆ ಕೊಲ್ಲುವ ಚಾಡೀಕೊರರಿಗೂ ವಿಷಪೂರಿತವಾದ ಒಂದೊಂದು ಅಂಗದ ಈ ಜಂತುಗಳಿಗೂ ವ್ಯತಿರೇಕವನ್ನು ಹೇಳಿ ಹೋಲಿಸುವುದು ಕಾಂಫೂಷನ ನಾನುಭೇದ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿದೆ.

ಮತ್ತೂ ಕಾಂಫೂಷನ ಅಭಿಮತವೇನೆಂದರೆ—ಜನಸಮುದಾಯವೆನ್ನುವುದು ದೈವಕೃತವಾದ್ದು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಸಂಬಂಧಗಳುಂಟು. ಅರಸು ಮಂದಿಯ ಸಂಬಂಧ, ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಬಂಧ, ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರ ಸಂಬಂಧ, ಮಿತ್ರ ಸಂಬಂಧ. ಅರಸು ಗಂಡ, ತಂದೆ, ಅಣ್ಣ, ಇವರುಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಜ್ಞಾತ್ರಾಣವೂ, ಮಂದಿ, ಹೆಂಡಿರು, ಮಕ್ಕಳು, ತಮ್ಮ ಇವರುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧೇಯತಾ ತ್ರಾಣವೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ವುದು ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೂ, ಪರಹಿತದಲ್ಲಿಯೂ, ವಿಧೇಯತೆ, ಎನ್ನುವುದು ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೂ ನಿಷ್ಠಾಪಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ, ಪಂಣಮಿಸಬೇಕು. ಮಿತ್ರರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಸದ್ಗುಣಾಚರಣೆಯು

ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಧಿ. ಈ ಸಂಬಂಧಗಳು ಅರಿವಿದ್ದವುಗಳ ಬಾಧೆಯಿಂದ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗುವುದು ನಿಜ, ಇಂಥಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ದಿಂದಲೇ ಲೋಕ ಅನಾಯಕವಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಭಾವದೊಳಿರತಕ್ಕ ವಿಶೇಷವಾದ ಒಳ್ಳೆ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿಯೂ ಹಿರಿಯರು ನಡಿಸಿದಂತೆ ನಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಗೌರವದ ಬಿಗುವಿ ನಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಂಫೂಷನಿಗೆ ಬಹಳ ನಂಬಿಕೆ ಇತ್ತು. ತಮ ಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡವರಾದವರ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ವಾಮರರು ಬಗ್ಗು ವದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗಾಳಿಗೆ ದರ್ಭೀಗರಿ ಬಗ್ಗುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂದು ಅತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಉತ್ತಮನಾದ ಅರಸ ಹುಟ್ಟು ದರೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಕೂಡಲೆ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಇಂಥಾ ನಾಲ್ಕು ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೂ ಬೇರೇ ಸಂ ಬಂಧಗಳಿರಬಹುದು: ಮಸಲ ಇವು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸೇರದೆ ಉದಾಸೀನರಾಗಿರತಕ್ಕವರು ಇದಕ್ಕೆ ಸೇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಲೋಕವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಈ ಐದುಭಾಗವಾಗಿ ಮಾಡಿರುವ ಕಾರಣ ಮೊದಲಿನ ನಾಲ್ಕು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಸಂಬಂಧಗಳು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲದಿರತಕ್ಕವರು ಐದನೇ ಸಂಬಂಧವಾದ ಮಿತ್ರ ರಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಬೇಕಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಲೋಕದ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಪರಸ್ಪರ ಮಿತ್ರರೇ ಆದರು. ಇಂಥಾ ಶ್ಲಾಘನೀಯವಾದ ಅಭಿ ಮತವು ಕಾಂಫೂಷನ ಸಮಕಾಲಿಕನಾದ ಬುದ್ಧನ ಪರಮ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ್ದಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಅರಸು, ತಾ ನೊಬ್ಬನೇ ಆಗಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ದೊರೆ ಗಳು ಹ್ಯಾಗಿರಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಬೋಧಿಸಬಲ್ಲ. ಮೇಲೂಪುರಾತನರಲ್ಲಿದ್ದ ಅಚ್ಚಳಿಯದ ಧರ್ಮಚರಣಿಯನ್ನೂ

ಆಯಾ ರಾಯರ ವಂತಕ್ಕೆ ಮೂಲಪುರುಷರಾದ ರಾಜರೂಪಿಗಳನ್ನೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾ ಅಂಗಿ ಎಂಬ ಸಂತತಿಯ ಮೂಲಪುರುಷನಾದ ಸಾ, ಅಂಗ್, ಎಂಬ ಮಹಾಪುರುಷ ನನ್ನೂ, ಚೀನಾಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮತಃ ವಂತಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ನಡೆದು ಬರುವ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಿದ ಯರ್, ಎಂಬಾತನನ್ನೂ, ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಪೂರ್ವೀಕರನ್ನೂ, ಬಹಳ ಶ್ಲಾಘನೆಮಾಡಿ ಆಕಾಲದ ರಾಜರಿಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಬಲ್ಲ. ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಚೀನಾರಾಜ್ಯದ ಧೋರಗಳೆಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯ ಭಾರನಾಡತಕ್ಕ ರೀತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಜನರು ಸೌಖ್ಯಕ್ಕೆ ತೌರುಮನೆಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹನ್ನೆರಡು ತಿಂಗಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವ ಧೋರಯಾದರೂ ತಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿದರೆ ಅನೇಕ ಮಹಾಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ರೀತಿ ಹೀಗೆಂದು ತಾನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ತೋರಿಸಿಯೇ ನೆಲ್ಲಾ ಎಂದು ಕಾಂಫೂಷನು ವೇಚಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

೧ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ದೇಶಾಟನೆ.

ಕಡಲೆ ಇದ್ದವರಿಗೆ ಹಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಹಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಕಡಲೆ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಈಗ ಖಂಡಿತವಾಯಿತು. ಈತನು ತನ್ನ

ವಿವೇಕವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ರಾಜ್ಯವೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯಾಧಿಪತಿಗಳಾದ ಅರಸರೋ ಅವಿವೇಕಕೂಪದಲ್ಲಿ ಇಳೀ ಯಮುಳುಗುವದು ಯಾವಾಗ್ಯೂ ಅವರ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಿತು. ನಿಷ್ಕವಟವಾದ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನು ಕೇಳಿ, "ಅಯ್ಯೋ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಮುದುಕನಬೊಗಳೆ" ಎಂದು ಕೆಲವರು ಬದರವರು. ಇಂಥಾ ಬುದ್ಧಿವಾದದಂತೆ ನಡೆದರೆ ಹೇಗೋ ನಡೆಯದೆ ಇದ್ದರೆ ಹೇಗೋ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉಯ್ಯಾಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಜೋಗುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿತಿರುವರು. ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಕುಂತಿಮಕ್ಕಳಿಗೆ ರಾಜ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಪರಿಮಿತವಾದ ಐಕ್ಯ ರ್ಯದಿಂದಲೂ ನಿರಂಕುಶವಾದ ಅಧಿಕಾರದಿಂದಲೂ ಹುಟ್ಟುವ ಕೆಟ್ಟ ಫಲಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿಂದು ಜ್ಞಾನತಪ್ಪುವ ರಾಜಕೀಟಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ವವಯಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಸಂಕಟ ಸಂಪಾದನೆಗೂ ಅಪರವ್ಲಯಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಅದರ ಅನುಭವಕ್ಕೂ ಹೀಗೆ ಅವರ ಆಯಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಇವರಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲ್ತರದ ಅರಸರು ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಗಂಟನ್ನು ಹೇಗೆಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದವ್ಯಾ ಎಂದು ಸಂಕಯಾತ್ಮರಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಿದರೇನೋ ಯಾರನ್ನು ನಂಬಿದರೇನೋ ಎಂದು ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಾ ಮೋಸದಿಂದ ತನ್ನ ದಾರಿದ್ರ್ಯವಿಚ್ಛಿತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಳ್ಳನಹಾಗೆ ಎಡಗೈ ಬಲಗೈಯನ್ನು ನಂಬದೆ ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಹೋಗದೆ ತಮ್ಮ ಪದವಿ ಎಲ್ಲಿಹೋದೀತೋ ಎಂದು ಭಯಪಡುವರು. ಆದರೆ ಇವರೇ ಆಗಲಿ ಅವರೇ ಆಗಲಿ ಉಳಿದ ಕೆಲಸವೇನನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿಯಾರು. ತಮ್ಮ ಹಿತಚಿಂತಕರ ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರನಾತನ್ನಾದರೂ ಕೇಳದೆ ಇದ್ದಾರು. ಕೃತ್ರಿಮಗಳ ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರ

ಕೇಳದೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕುರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಪ್ರಕಾಶವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಆನೇಕ ಪ್ರಾಣಿವಧೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ರಕ್ತಗಟ್ಟು ಮಣ್ಣಾಗಿ ಕೊಳಕು ಮೆತ್ತಿಗೊಂಡಿರುವ ಕೈಯನ್ನೇ ನೆಕ್ಕುತ್ತಾ ಆ ಕೊಳಕು ಹ್ವಾರವೇ ಬಹುರುಚಿ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬಿಸ್‌ಮಿಲ್ಲಾ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವನ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುವುದೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೆ ಯಾರು ಎಷ್ಟುಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದರೂ ಹೋಗದು. ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ಕೈಕೊಳೆಯೇ ಪಾವನವಾಯಿತು. ಅತ್ತ ಇತರರು ಹಿಡಿದಿರುವ ಗರಿಕೆಹುಲ್ಲು ಬೇಡವಾಯಿತು. ಒಂದು ನಿಮಿಷನಾತ್ರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಲೆಯೂ ದೇಹವೂ ಬೇರೆಯಾಗುವುದೆಂದು ಅದೇನುಬಲ್ಲದು? ಭವಿಷ್ಯತ್‌ಜ್ಞಾನದ್ವಪರಿಮಾಣವೇ ವಿವೇಕದ ಪರಿಮಾಣ ಅಥವಾ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯ ಪರಿಮಾಣವಾದಕಾರಣ ಹಲವು ರಾಜರೂ ಅಜರಾಜನೂ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ತಾನು ಹೆಚ್ಚೆಂದೂ ಸೇಣಾಗಬಹುದು. ಪಂಚ ಭೂತಾತ್ಮಕವಾದ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರಲ್ಲಿಯೂ ಸುಗುಣ ಮಿಳಿತವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಇಂಥಾ ಸುಗುಣ ತೋರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಂಟು. ದ್ರಾಕ್ಷಿಹಣ್ಣಿನ ಗುಣವನ್ನು ತಕ್ಷಣವೇ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊಣಕಿಸಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಹಲಸಿನ ಹಂಣಿನರುಚಿಯೂ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿನ ರುಚಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ವ್ಯವಧಾನದಿಂದ ಹೊರತು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಂತೆ ಮೇಣವನ್ನು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ರೂಪಾಂತರಮಾಡಿ ಅದರಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಕಬ್ಬಿಣವು ಕೆಲವು ಕಾಲಗಳಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುವುದು. ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಇಂದು ಅವಕಾಶ ದ್ರವ್ಯದಿಂದ ಆನಂದವುಂಟಾಗುವುದು. ಶ್ರಮವಟ್ಟು ಕಾಸಿಗೆ ಕಾಸು

ಕೂಡದಾಕಿ ಅರ್ಜನವಾಡುವವರಿಗೆ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಆನಂದ ಉಂಟಾಗುವದು. ಬೈಗಳು ಬೈದವರಿಗೆ ತತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಾಯನವಾಗಿರುವುದು. ಬಳ್ಳೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಫಲವುಂಟಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಯಾರಿಗಾದರೂ ಆಗಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದಾರ್ಥದಿಂದಲೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೃತ್ಯದಿಂದಲೂ ಗುಣವುಂಟಾಗುವುದು. ಬಳ್ಳೇ ಕೆಲಸ ಕೆಟ್ಟಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಗುಣವುಂಟು, ಎಂದರೆ ಜನರಿಗೆ ಸೌಖ್ಯವುಂಟು. ಕೆಟ್ಟ ಕೃತ್ಯದ ಸೌಖ್ಯ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿಯೂ ಹ್ವೇನಾತ್ರದ್ದಾಗಿಯೂ ಇರುವುದು. ಬಳ್ಳೇ ಕೃತ್ಯದ ಸೌಖ್ಯ ಮುಂದೆ ಆಗತಕ್ಕದ್ದಾಗಿಯೂ ನಿರಂತರವಾದ್ದಾಗಿಯೂ ಇರುವುದು. ಇಷ್ಟೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಅಜಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ನಮ್ಮ ರಾಜರಾಗಳು ವರ್ತಮಾನಕಾಲವೇ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದೆಂದು ಹಿಡಿಯುವರಾದ ಕಾರಣ ಗುಣಾಧ್ಯರನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ನೀಚರ ದುರ್ಬೋಧೆಯ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಲೀನರಾಗುವರು. ಹೀಗಾದಕಾರಣ ರಾಜ್ಯದ ದುರ್ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮಾತೇ ಮೇಲಾಗಿ ಕಾಂಘೂಷನ ವಿವೇಕವಾರ್ತೆ ಎಲ್ಲಾ ಗಾಳಿಗೆ ತೂರಿಹೋಯಿತು. ಇಂತು ಲೂ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಾಂಘೂಷನು ಬಿಡುವಾಗ್ಯೆ ವಯಸ್ಸು ಐವತ್ತಾರಾಗಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಹದಿಮೂರು ವರುಷದವರಿಗೆ ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಸುತ್ತುತ್ತಾ ಬಳ್ಳೇ ಒಂದು ದೇಶವೂ ತನ್ನನಾತನ್ನು ಕೇಳತಕ್ಕ ಬಬ್ಬ ಧೋರೆಯೂ ತನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಅಂಥಾ ರಾಜ್ಯದ ಮೂಲಕ ಇತರ ಅರಸುಗಳ ಸೀಮೆಯೂ ಕ್ರಮಪಡುವದಾಗೆ ಅದರ ಸಾಕೆಂದು ಅರಸು ತಾ ಹೊರಟನು. ಆದರೆನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಈತನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಕಂಡು ವಿಶೇಷ್ವ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಕೆಲವು ದಿನಸ

ತಮ್ಮಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ತರುವಾಯ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗುಕಳ್ಳ ಹಿಸುವಂಥಾ ದೊರೆಗಳು ಅನೇಕರು ದೊರೆತರೇ ಅಲ್ಲದೆ ಈತ ಹೇಳಿದ ವಿವೇಕವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅದರಂತೆ ರಾಜ್ಯಭಾರಮಾಡಲು ಮನಸ್ಸುಳ್ಳ ಭೂಪತಿಯೊಬ್ಬನಾದರೂ ದೊರೆಯಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ದೇಶಾಟನಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಕಾಲದ ಜನರ ನಡತೆಯನ್ನೂ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೂ ಈಮಹನೀಯನ ಹಲವು ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಸಂಗತಿಗಳು ನಡೆದವು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಪ್ರೌಜ್ಞರ ವಿವೇಕವು ಬಾಯಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟು ಗ್ಯಾ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯತಃ ತೋರಿಬರುವಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲೂ ಅಂಥಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ವಿವೇಕವನ್ನು ತೋರಿಸುವಾಗ್ಯೆ ತತ್ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಾಹವಾಗುವದರೊಳಗಾಗಿ ತದಂಗವಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ತೊಡಕುಗಳನ್ನೂ ತಕ್ಕ ತೋಡುಗಳಿಂದ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿ ತೋರಿಸುವ ವಿವೇಕವೇ ಜ್ಞಾನಾಂಜನವೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಹಕ್ಕುಳ್ಳದ್ದಾಗುವಕಾರಣ, ಇಂಥಾ ಸಣ್ಣ ಸಂಗತಿಗಳು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳೆಂದು ಏಣಿಸಬೇಕು. ಕಾಂಘೂಷನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೊಡಗೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದಾನೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವದಕ್ಕೆ ಆಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಸಾಯುವ ಹೊತ್ತು ಬಂತು. ಈತನ ಮುಖ್ಯ ಶಿಷ್ಯನಾದ ಸೇಲು ಕೂಡ ಎದೆಗೆಟ್ಟು ಮಹಾತ್ಮಸಹಿತ ಇಂಥಾ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬಹುದೇ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಲು, ಕಾಂಘೂಷನು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು -- ಮಹಾತ್ಮನೂ ಕೂಡ ದಾರಿದ್ರ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಆದರೂ ಮಹತ್ವಕ್ಕೆನೂ ಕುಂ

ದಕವಿಲ್ಲ ; ಇಂಥಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಭಾವ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕದ್ದು, ಇಂಥಾ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಪರಲ್ಲಿ ದಮೆಯು ಕೆಡುವುದು, ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇಂಥಾ ದರ್ದಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಂಡು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ಈತನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಇವನ ರಾಜಧರ್ಮದ ಕಾರ್ಯಲಾಭದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ನಂಬುಗೆಇರಲಿಲ್ಲ, ಅಧರ್ಮದ ಬಿಗಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಸಳ ಕಮಾಡಬಾರದೇ, ಹಾಗದರ ಸಹಜವಾಗಿಯೂ ವಾಸುರಾಗ್ರೇಸರಾದ ಧೊರೆಗಳಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಯಾವನಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿಯು ಆ ಧರ್ಮಸಾರವನ್ನು ಕೊಂಚ ತಿಳಿದು ಆಶ್ರಯವನ್ನು ನೀಡಲು, ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತಮ್ಮಗುರುವು ಸೌಖ್ಯವಾಗಿರಬಾರದೇ; ಎಂದು, ಶಿಷ್ಯವರ್ಗವೆಲ್ಲಾ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸೇಕುಂಗನೆಂಬ ಶಿಷ್ಯನು ಗುರುವನ್ನು ಕುರಿತು—ಸ್ವಾಮಿ ತಮ್ಮ ಭೋಧೆಯಿಂಪದದ್ಯೋತಕವಾಗುವ ಧರ್ಮರಹಸ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಸರೋತ್ಪತ್ತಿಪ್ಪವಾದದ್ದೇ ಸರಿ, ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಟ್ಟಿನ ಶಕ್ತಿಯು ರಾಜರಿಗೆಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲವಾಗಿ ಅಂಗೀಕೃತವಾಗುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಳಕಕೊಡಬಾರದೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಗುರುವು—ಆಯ್ಯ ಉತ್ತು, ಬಿತ್ತಿ, ಮೈರುಮಾಡುವುದು ರೈತನ ಕೆಲಸ, ಫಲವಾಗುವುದು ಅವನ ಕೆಲಸವೇ! ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಕೈವಾಡ ಬಲಾಂತರದವರ ಕೆಲಸ, ಅದನ್ನು ಇತರರು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ಹೊಣೆಯೇ! ಹೀಗೆಯೇ ಪರ್ಮಾಲೋಚನೆಯಿಂದ ಧರ್ಮವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಪಂಡಿತರ ಕರ್ತವ್ಯ, ಇತರರು ಅಂಥಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೀಕರಿಸಿ ನಡೆಯುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರ ಜವಾ

ಹಾಸ್ಯವಾಡಿ ಧೀಕರಿಸುತ್ತಾ “ ಇಲ್ಲಿ ಏನು ಒರಲುತಿ, ಮುಚ್ಚು ” ಎಂದು ಪಿಸುಣ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿ ಸುತ್ತಾ ಕುಣಿದಾಡುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿಯೇ ಇದೇವೆ. ಇದು ಸಾಧಾರಣ ಜನರಿಗೆ ತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲದೆ ಪ್ರಾಜ್ಞರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೋಷ. ನಿಷ್ಕರೋಕ್ತಿಗಳೂ, ಬಾಲಭಾಷೆಗಳೂ, ಅಪ್ರಕೃತವಾದ ಹಾಸ್ಯಗೋಷ್ಠಿಗಳೂ, ಅನ್ಯರಿಗೆ ಅಗ್ರಹವನ್ನೂ ಮನ ದುಗುಡವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಕಾರಣ, ಪರೋಪಕಾರ ದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳ ಪುರುಷರ ನಿಜವಾದ ಕೋರಿಕೆಯು, ಅಪ್ಪರಮಟ್ಟಿಗೆ ಭಗ್ನವಾಗುವುದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿದ್ದು ಕೆಟ್ಟದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಯಾವ ಮರ್ಯಾದೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ನಿಗ್ರಹಿಸಿ, ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಶ್ಲಾಘಿಸಿ, ನಿಷ್ಕಪಟೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬಾಬರನಿಗಾದಂತೆ ಆಯುಸ್ಸು ಕಡಮೆಯಾದರೂ, ಪರಪ್ರಯೋಜನವು ಹುಮಾಯೂನನಂತೆ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವುದು. ಅಚ್ಚಳಿಯದ ಪರಪ್ರಯೋಜನವೇ ಉದಾರಚರಿತೆಯ ಮೂಲಸ್ತಂಭವಾದ ಕಾರಣ ಕಾಂಘೋಷನಂಥಾ ಮಹಾಪಂಡಿತ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಮುಂದೆ ಒಂದು ಆಗಿದ್ದನೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಮನ ಯಾಕೋ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರತಕ್ಕಂಥಾ ಕಾಂಘೋಷನ ಆಸ್ಥಾನ ಚರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಲಾಕ್ಷಣಿಕಾರ್ಥವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಶ್ರಮದಿಂದ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ ಅಧಿಕಾರದಂಡವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸೊಂಟವನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅಧಿಕಾರವಾಡತಕ್ಕಷ್ಟು ಬಹುಶ್ರಮವೆಂತಲೂ ಅದು ಬಹು ಭಾರವೆಂತಲೂ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತೋರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂಬ

ಆತನ ಆಶೆ ದ್ಯೋತಕವಾಗಬಹುದು. ಧೋರಗೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ಆತ ಮಾಡಿದ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಸಮಸ್ತರೂ ಗೌರವವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತೋರಿಸಿದನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ಅರ್ಥವಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಭೇದಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊದರೆ, ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ನಟನೆ ಎಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ನಾಮವನ್ನಡದೇ ಇರುವುದು ಏಕಪಕ್ಷವನ್ನೇ ಹಿಡಿದು ಮಾತಾಡತಕ್ಕವರ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ ವಿಷ್ಣುವಲ್ಲದೆ ಪೃಥ್ವೀಪತಿಯಲ್ಲವೆಂಬ ಗಳಗಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಲವು ಹುಲ್ಲು ಮನೆಗಳನ್ನು ಜನರು ತಾವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಬಿಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಅರಮನೆಯಾಯಿತೆಂಬ ವಾಕ್ಯಾತ್ಮಕ ನವೀನ ಮತವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮಾತಾಡಿದರೆ, ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ವಿಪರೀತವಾದ ಗೌರವವನ್ನು ಕಾಂಫೂಷ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯ. ಆದರೂ ಪೂರ್ವಾಪರ ವಿರುದ್ಧವಿಲ್ಲದಂತೆ ಈ ನಡತೆಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡತೊಡಗಿದರೆ ಅಧಿಕಾರವೆನ್ನುವುದು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸತ್ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿತೋ ಅಂಥಾ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಅದು ಮಾಡದೇ ಬೇಲಿ ಎದ್ದು ಹೊಲಾನೆಯ್ಯುವ ಗಟ್ಟಿವಾದರೂ, ಇತರರ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಅದು ಬಾಧ್ಯವಾಗುವುದೆಂದು ಕಾಂಫೂಷನ ತಾತ್ಪರ್ಯವಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ಜಾಡ್ಯಗಳು ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನಾದಿ. ಇವುಗಳೂ ದೈವಕೃತವೆಂದು ನಂಬಿ ಆಯಾ ದೇವತೆಗಳ ತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ಬಲಿ ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ಹಾಕಿ ಯಂತ್ರಸುಂತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ನಟಿಸುವ ಜನರು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟು. ಇಂಥವರು ಅನೇಕವಾಗಿ ಸುಂಪುಸೇರಿ ಮೊರವಣಿಗೆ

ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟು ಕಾಂಫೂಷನ ಮನೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆಬರಲು, ವೃದ್ಧಾಚಾರವನ್ನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಈತನು ಮನೆಯಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು ಅವರಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆಮಾಡಿದನೆಂತೆ ಈತನು ಅನ್ಯವಾಸಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಿತವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಈತನಿಗೆ ಸಾರು ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ಹಾಕಿ ಕಲಿಸಿ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿತಂದಿಟ್ಟು ಅನ್ನವನ್ನೇ ತಿನ್ನುವ ಅಭ್ಯಾಸ. ಗುಡುಗಿನಕಬ್ಬವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಮುಖವಿವರ್ಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ವ್ಯಸನಪಡುವ ಜನರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಈತನೂ ಕೂಡಲೇ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ವಿತ್ರರು ಯಾರು ಕಾಲವಾದರೂ ತಾನು ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಉಚಿತವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವಾಗಲೂ ಪರರಿಗೋಸ್ಕರಮೆರುಗುವ ಸ್ವಭಾವವಾದ ಗುಣವು ಸಂತತವಾದ ಅದೇ ಯೋಚನೆಯಿಂದಲೂ ಅದೇ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದಲೂ ವೃದ್ಧಿಹೊಂದಿ ನೆಲೆಯಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಕಾರುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬೀಜವಾಗಿರುವುದು. ದುಃಖವನ್ನು ಕಂಡರೆ ದುಃಖಪಡುವುದೂ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಂತೋಷಪಡುವುದೂ, ಮರುಕಲುಳ್ಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿರಲಾಗಿ, ಇಂಥಾ ಸುಖದುಃಖಸಂತಾಪದಿಂದಲೇ ತದನುಗುಣವಾದ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ ಹುಟ್ಟುವುದು. ನಮಗೆ ಶಕ್ತಿಗುಂದದಿರುವಾಗ, ಈ ಸಂತಾಪ ಎಷ್ಟು ಬಲವಾದ್ದಾದರೆ ಕಾರ್ಯೋದ್ಯೋಗದ ಸಂಭವ ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದೀತು. ಕಾಂಫೂಷನಲ್ಲಿ ಈ ಉದ್ದಾಮವಾದಗುಣ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ ಪರೋಪಕಾರಬುದ್ಧಿಯೂ ಆತನಿಗೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಈತನ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಸುಖವು ಹಿಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಂಡಿದೆ. ಪತ್ನಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮೈತ್ರಿಯು ಮೇಲೆ ಕಂಡಿದೆ. ಪುತ್ರನಾದ ಲಿ

ಎಂಬುವನಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಅಭಿನವಾನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ದೇಶದೇಶವನ್ನು ಸುತ್ತುತಾಡಿದ್ದ ಈ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಮಗನ ವಿಚಾರವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಂದರ್ಭವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಊಗನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೂ ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ವಾತನಾಡಿದ್ದು ಬಹಳ ಅಪೂರ್ವ. ಆದರೆ, ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯವು ಯಾವಾಗಲೋ ಒಂದು ಸಾರಿ ವಾತ್ಸ ಕಂಡು ಬಂತು. ಒಂದುದಿನ ಶಿಷ್ಯಮೊಬ್ಬನು ಲಿಯನ್ನು ಕಂಡು ನಮಗಲಿಗೆ ಹೇಳಿರುವ ವಾತ್ಸಂಕತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಏನಾದರೂ ಮಕ್ಕಳಾದ ತಮಗೆ ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿದಾರೆಯೇ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಲಿಯು-“ಅಯ್ಯೋ ಇಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಾನು ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಮಹಡಿಯನ್ನು ಅಳಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಓದಿದ್ದೀಯೆ ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ಇಲ್ಲವೆನಲು ಅವರು- ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ನೀನು ಓದದಿದ್ದರೆ, ನೀನು ಸಂಭಾವಣೆಗೆ ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲ ಎಂದರು. ಮತ್ತೊಂದುದಿನ- ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ಓದಿದೆಯೇ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಾಗಿ- ನೀನು ಅದನ್ನು ಓದದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನಗುಣವೂ ನಡದೆಯೂ ನೆಲೆಗೆ ನಿಲ್ಲುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಹೇಳಿದ್ದು ಈ ಎರಡು ವಾತ್ಸೇ ಹೊರತು ಇನ್ನೆನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಶಿಷ್ಯನು ಲಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಸ್ವಾಮಿ ತಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಒಂದು ವಾತನನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನನಗೆ ಮೂರು ವಾತು ತಿಳಿಯಿತು. ಹೀಗೆಂದರೆ ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಓದುವುದು ಒಂದು ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರನಿಬಂಧನೆ

ಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು ಒಂದು. ನಮ್ಮ ಮಹಾಪುರುಷನು ತನ್ನ ಮಗನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತಟಸ್ಥವಾಗಿರುವುದು ಒಂದು. ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇದರಿಂದ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿ ಇತರರಿಗೆ ಇರಬಹುದಾದ ಅಭಿನವಾನವು ಕಾಂಫೂಷನಿಗೆ ಲಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದುಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ಇದು ನನ್ನದು ಅದು ನಿನ್ನದು ಎಂಬ ಭಿನ್ನವಾಕ್ಯವು ಲೋಕವನ್ನು ತನ್ನ ಸಂಸಾರವಾಗಿ ಎಸತೆಕ ಉದಾರಚರಿತರಲ್ಲಿ ಹೊದ್ದು ವದಿಲ್ಲವಾದಾಗ್ಯೂ ಕಾಂಫೂಷನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕೇಳಿದ ಎರಡು ವಾತಗಳಿಂದ ಒಳಹುಟ್ಟಿದ ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯವು ಶೂನ್ಯವಾಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಧಾರಸಾಲದು. ತಾನಾಗಿ ಬದಗಿ ಬಂದ ಅಂಥಾ ವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುವಾಗ ಕೂಡ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನ ಸಂಬಂಧವಾದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬೋಧಿಸುವ ನೀತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಆಚರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿದೆಯೇ? ಎಂದು ಕೇಳುವಾಗ, ತನ್ನ ಸಂಸಾರಾಭಿನವಾನವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶನಾಡುವಲ್ಲಿಕೂಡ ಜನೋಪಕಾರಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿಭಾರವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಸ್ಥಿರಪಡುವುದು. ಹೀಗೆ ನೆವನೆವನೆಯೂ ತಮ್ಮ ಅಭಿನವಾನವನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವುದು ಸತ್ಪುರುಷರ ಸ್ವಭಾವ.

ಇಂಥಾ ದಯಾರಸವು ಸಜ್ಜನ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ವಾತ್ಸ ನೇಮಿಸಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇತರ ದುಷ್ಟವರ್ಗಕ್ಕೂ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿ ಅವರಿಸಿತ್ತು. ಯೋಗ್ಯರಿಗೋಸ್ಕರ ದುಷ್ಟರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೆಂದು ಒಬ್ಬ ರಾಜನು ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಲಾಗಿ ಕಾಂಫೂಷನು-ದೊರೆಯೇ,

ಯಾಕೆ ಮರಣದಂದನೆಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸಬೇಕು ? ಒಳ್ಳೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂತಲೇ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಪ್ರಜೆ ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗುವರು. ಗಾಳಗೂ ಹುಲ್ಲಿಗೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೋ, ಮೇಲ್ಬಟ್ಟವರಿಗೂ ಕೆಳಬಟ್ಟವರಿಗೂ ಅದೇ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಮೇಲಿನವರು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೆಳಗಿನವರು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಆಡಕ್ಕೆ ವಿಧೇಯರಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದನು. ಕಾಂಫೂಷನ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಈ ಅಭಿಮತ ಅನುಗುಣವಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷೆಯು ಮುಂದೆ ಇಂಥಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡದಂತೆ ನಿರೋಧಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಸಂಕಟ ಪಟ್ಟವರಿಗೆ ಪರಿಹಾರಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕು. ಮರಣದಂದನೆಯಿಂದ ಇವೆರಡೂ ಸಾಧಿಸಿದ ಹಾಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಅವರಾಧ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವನ ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋಗುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷೆಯುವೆಂದಕ್ಕೆ ನಿರೋಧಕಾರಿಯಾಗುವುದು ಎಂಬ ಮಾತು ಆ ಅಪರಾಧಿಯೊಬ್ಬನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ್ದಾಗುವುದು ಸಂಕಟಪಟ್ಟವರಿಗೆ ಅಪರಾಧಿಯ ವ್ರಾಣಾಪಹಾರದಿಂದಲೇ ಉಂಟಾಗುವ ಪ್ರತೀಕಾರವು ದ್ವೇಷಾಸೂಯಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಾಯನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವುದೇ ಹೊರ್ತು ಪಟ್ಟ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವೇನಾಯಿತು ? ಕೆರೆ ಬಡವನ ಕೈಲಿ ಕಂಬಳಿ ಕಿತ್ತು ಗೊಂಡ ಹಾಗಾಯಿತು. ಇದಲ್ಲದೆ ಮರಣದಂದನೆಯು ಈ ಅಪರಾಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿರೋಧಕಾರಿಯಾಗುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರರಿಗೂ ಈ ಭೀತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ್ದರಿಂದ, ನಿರೋಧಕಾರಿ ಎಂಬರ್ಥವು ಇಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತೆಂದು ಕ್ರೂರದಂಡನ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳು ನಾದಿಸಬಹುದು. ಇದು ಬಲವಾದ ಅಂಕವೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ಅವ

ರಾಧಗಳು ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯ ಹೊಂದಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುವವು. ಎಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಲು ವಿಶೇಷ ಅವಕಾಶವಿದೆ, ಆಗ್ರಹವೂ, ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನವೂ, ಆಯಾ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ತಾವೇತಾವಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಪೂರ್ವಾಪರ ಪರಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕೆಡಿಸುವುದು ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗಳ ಅನುಭವದಿಂದ ದೃಢೀಕಾರವಾಗಿದೆ. ಜೀವರಾಶಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ವಿಶೇಷಣವಾದ ಈ ಪೂರ್ವಾಪರಜ್ಞಾನವು ಆಡೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತು ಅರಿವೆದ್ದುರ್ಗಗಳೇ ನಾಟ್ಯರಂಗಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಮನುಷ್ಯನ ಅವಸ್ಥೆ ಭೇದಿಸುವುದು. ಈ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಎಂತಾಗಲಿ, ಬುದ್ಧಿಯ ಮಡಿತನವೆಂತಾಗಲಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಇಂಥಾಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದಲೂ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಕಾಕತಾಳನ್ಯಾಯದ ಹಾಗೆಯೂ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ತರುವಾಯ ಬುದ್ಧಿಯು ಎಂದಿನಂತೆ ಸಮಾಧಾನಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಅಪರಾಧಿಗಳು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿಯೂ, ಕೆಲವರು ಅಂತರಂಗವಾಗಿಯೂ, ಪತ್ತಾತ್ತಾಳವಡುವರಾದ್ದರಿಂದ, ಈ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂಕಟವೇ ಅರ್ಥ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗುವುದು. ದಂಡನೆಯನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಪೂರ್ತಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಯಿತು, ಮರಣದಂದನೆಯೇ ಆದರೆ ಬಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರದಷ್ಟು ದಂಡನೆ ಅದಹಾಗಾಯಿತು. ಸಹಾಯ ರಹಿತನಾಗಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದವನನ್ನು ಮನಸ್ಸು ಬಂದಹಾಗೆ ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದು ಮಾತ್ರ ಸತ್ಯಾರ್ಯವೆಂತಲೂ ನ್ಯಾಯವಿರುದ್ಧ ವಲ್ಲವೆಂತಲೂ ಎನ್ನಿಸಿ

ಕೊಂಡಿತು. ಮೊಂಡತನದಿಂದ ನಡೆಯದೆ ಹೋದ ಎತ್ತಿಗೆ ಎರಡುಬೆಟ್ಟು ಹಾಕುವುದು ಮೂತ್ರ ದಂಡನೆಗೆ ಅರ್ಹವಾಯಿತು. ಅಯ್ಯೋ! ಧರ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಹೇಡಿತನವನ್ನು ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಿಸೋಣ!

ಇಷ್ಟೂ ಅಲ್ಲದೆ ಮಾನವಂತನನಿಗೆ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಯಾದರೂ ದಂಡನೆಯೇ ಹತ್ತು ವರ್ಷವಾದರೂ ದಂಡನೆಯೇ. ಸತ್ತ ಹಾವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೊಡೆದರೂ ಫಲ ಒಂದೇ. ರೋಪಾವೇಶಗಳಿಗೂ ಇತರ ಅರಿವಿಡ್ಡುಗಳ ಬಾಧೆಗೂ ಅಪರಾಧಿಯು ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಎತ್ತಿ ಯಾಗಿರುವನೋ ಹಾಗೆಯೇ ಮನುಷ್ಯವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ದಂಡ ನಾಧಿಕಾರಿಯೂ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮಯ ತಪ್ಪಿ ಎಡೆಯಾಗಿರಲು ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಅಪರಾಧಿ ಸಂಕಟ ಪಟ್ಟವ ನಿಗೆ ಮಾಡಿದ ನಷ್ಟಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕಾರಿಯು ತನ್ನ ಅಜ್ಞಾನ ದಿಂದ ಅಥವಾ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಅಥವಾ ಈರ್ಷೆಯಿಂದ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷೆಯು ಅಪರಾಧಿಗೆ ಅಧಿಕವಾದ ನಷ್ಟವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದರೆ ಲೋಕವಾಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರವೇನಿದೆ ? ಇಂಥಾ ಯೋಚನೆ ನ್ಯಾಯ ವಿಧಾಯಕ ಮಾಡತಕ್ಕವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ವಾಗಿ ಹತ್ತದೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಎಳ್ಳುಪ್ಪಾದರೂ ನಷ್ಟವಾದೀತಲ್ಲ ಎಂಬ ದುಷ್ಟಾಭಿನೀಯವಾದ ದುರಭಿಮಾನವೇ ಕಾರಣ. ಹೀಗಿರಲು ನ್ಯಾಯ ವಿಮರ್ಶೆ ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಹೇಳದ್ದಾಯಿತೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳದ್ದಾಗಿತ್ತೋರಲಿಲ್ಲ ಅದರೆ ನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮುಖವೋ ?

೯ ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಲೂ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಪುನಃ ಪ್ರವೇಶ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಘೋಷನು ಲೂ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪುನಃ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿ ಕೀಕಂಗನ ಆಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಕ್ಕನು. ಅಲ್ಲಿ "ಗೇ" ದೇಶದ ರಾಜಕುಮಾರನು ರಾಜನೀತಿಯ ನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲು ಕಾಂಘೋಷನು ಹೀಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು:—

ಸರಿಯಾದ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ವದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ರಾ ಜ್ಯಭಾರದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೀ ಕಂಗನು ಕೇಳಲು ಆ ಪಂಡಿತನು:—ಅಯ್ಯಾ, ರಾಜಹಂಸ ನೇ, ನೆಟ್ಟಗಿರುವರನ್ನು ಮಂತ್ರಿಪದಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟು ಡೊಂಕಾಗಿ ರುವವರನ್ನು ಪರಿಹರಿಸು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಡೊಂಕಾದ್ದು ನೆಟ್ಟಗಾಗುವುದು, ಇದೇ ರಾಜ್ಯತಂತ್ರದ ಜೀವಾಳ ಎಂ ದನು.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಈತ ಹೇಳಿದ ಎರಡುಮಾತಿನ ಅರ್ಥವೂ ಒಂದೇ. ಸರಿಯಾದ ಅವಾತ್ಯನಂದರೆ ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಿತಾಹಿತ ಗಳನ್ನು ಅರಿತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕ ದಕ್ಷ ನಾದ ಮಂತ್ರಿ ಇಂಥಾ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರೇ ರುಜುವಾದ ಅಥ ವಾ ನೆಟ್ಟಗಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವರು. ರುಜುಮಾರ್ಗ ವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಡೆಯತಕ್ಕವರೇ ಡೊಂಕಾಗಿರುವರು. ಸೂ ರ್ಯ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಕತ್ತಲೆ ನಾಶವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಪ್ರಾ

ಮಾಣಿಕರು ತಲೆ ಎತ್ತಿದ ಕೂಡಲೇ ವಕ್ರಮಾರ್ಗದವರು ಸ್ವತಃ ನಾಶಹೊಂದುವರು. ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ಪಕ್ರತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸನ್ಮಾರ್ಗಪ್ರವಿಷ್ಟರಾಗುವರು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಲೂ ದೇಶದ ದೊರೆಯ ಮಂತ್ರಾಲೋಚನೆಗೆ ಸೇರಿ ಕಾಂಘಾಷನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಿರಾತಂಕನಾಗಿರುವಹಾಗಾಯಿತು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪುರಾತನ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿದನು. ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಬರೆದನು. ತನಗಿದ್ದ ರಾಜಕಾರ್ಯದ ಗಲಭೆಯಲ್ಲಿ ಯೂ ಕೂಡ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಲವು ಹೊಸ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದನು.

೧೦ ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಕಾಂಘಾಷನ ನಿರಾಣ.

ಕಾಂಘಾಷನ ಕಾಲ ತೀರಿಬಂತು. ಮನೋವೃಥೆಯು ಬಂದಕ್ಕೊಂದು ಸೇರುತ ಬಂದು ಮರಣವನ್ನು ಸವಿಸಾಪಗೊಳಿಸಿತು. ಈ ವೃಥೆಯು ಅನೇಕರಲ್ಲಿ ಅನೇಕವಿಧವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರಿಗೂ ಇದು ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಇಷ್ಟವಾದ್ದು ಲೋಪವಾದರೆ ಉಂಟಾಗುವ ಅನುಭವವೇ ವ್ಯಸನವೆಂತಲೂ ವೃಥೆ ಎಂತಲೂ ಹೇಳುವರು. ಆದರೆ ತನಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಕಾರ್ಯವು ಸಾಗದೇ ಹೋಗುವುದರಿಂದಲೂ ಇಂಥಾ ವೃಥೆಯುಂಟಾಗುವುದು. ಕಾಂಘಾಷನ ವಿಷಯ

ದಲ್ಲಿ ಇವೆರಡೂ ಮಿಳಿತವಾದವು. ಕ್ರಿ. ಪೂ. ೪೪೦ ರಲ್ಲಿ ಕಾಂಘಾಷನ ಪ್ರಿಯಶಿಷ್ಯನಾದ ಯುಕ್ಲಿಪ್ಪ ಎಂಬಾತನು ಕಾಲವಾದನು. ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕಾಂಘಾಷ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ—ಅಯ್ಯೋ, ದೈವ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮುನಿಯಿತು. ನನ್ನ ಕೊನೆ ಸವಿಸಾಪವಾಯಿತು, ಎಂದು ವ್ಯಸನಪಟ್ಟನು. ಆ ವರುಷದೊಳಗಾಗಿ ಒಬ್ಬನೊಬ್ಬ ರಾಜಭಟನು ಜೇಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದೇಬಂದು ಕೊಂಬುಳ್ಳ ಒಂದು ವಿಜಾತೀಯವಾದ ಮೃಗವನ್ನು ಹಿಡಿದುತಂದು ದೊರೆಯಾದ ಕೀಕಂಗನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಮೃಗವು ಇಂಥಾದ್ದೆಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳಲಾರದೇ ಹೋದರು. ಕಾಂಘಾಷನಿಗೆ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಲು, ಆತ ಬಂದು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅದು ಇಂಥಾದ್ದೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಈತ ಜನನವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದು ವರುಷಮುಂಚೆ, ಈತನ ತಾಯಿಯು, ನೆ ಎಂಬ ಪರ್ಮತದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಈ ಮೃಗವನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದ ಹಾಗೂ, ಅದರ ಕೊಂಬಿಗೆ ಆಗ ಬಂದು ಪಟ್ಟೀ ಅಂತನ್ನು ಆಕೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಹಾಗೂ, ಆ ಅಂತು ಸಹಿತವಾಗಿ ಈಗ ಅದು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಆ ಮೃಗವೇ ಈಗ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತೆಂತಲೂ ಬಂದು ಐತಿಹ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವರು. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುರುಷರ ಜನನ, ಅಥವಾ ಮರಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂಥಾ ವೈಪರೀತ್ಯಗಳು ನಡೆದಂತೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಕುಟ್ಟಿದಾಗ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ವಿಶೇಷ ಪ್ರಕಾಶವುಳ್ಳವುಗಳಾಗಿದ್ದವೆಂತಲೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸತ್ತಾಗ ದೊಡ್ಡ ಬರಸಿಡಿಲು ಬಡಿಯಿತೆಂತಲೂ ಹೀಗೆ ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ನುಡಿಯುವರು. ಈ ಏಕಕೃಂಗಿಯ ದರ್ಶನವು ಕಾಂಘಾಷನ ಜನನಮರಣಗಳೆರಡನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಿ

A-3115.

ತಂದಹಾಗಾಯಿತು. ಇಂಥಾ ವಿಜಾತೀಯವಾದ ಶಕುನದಿಂದ ಕಾಂಘಾಷನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಹಳ ವ್ಯಸನ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆಗ ಆತನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ—ಎಲಾ ಮೃಗವೇ, ನೀನು ಯಾತಕ್ಕೆ ಬಂದೆ, ಯಾರಿಗೋಸ್ಕರ ಬಂದೆ? ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಂಠಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, —ನನ್ನ ಕಾಲವಾದರೋ ಕಳೆಯಿತು. ನಾನು ಬೋಧಿಸಿದ ಧರ್ಮವಾದರೋ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಸಂಕಟಪಟ್ಟನು. ಆಗ ತ್ರಿಕುಂಗ್ ಎಂಬ ಶಿಷ್ಯನು—ತಾವು ಬೋಧಿಸಿದ ಧರ್ಮ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ? ಎನಲು ಕಾಂಘಾಷನು—ದೈವಗತಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಕಾಲ ಸಮೀಪಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಪೇಚಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ಜನರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಓದಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ವ್ಯಸನವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಬೋಧಿಸಿದ ಧರ್ಮವು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ಅದು ಏನೂ ವೃದ್ಧಿಯಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ನನ್ನ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಎಂಥಾದ್ದಾದರೇನು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಗಿದ್ದದರಿಂದ ಯಾರಿಗೇನು ಪ್ರಯೋಜನವಾದ ಹಾಗಾಯಿತು? ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಉಪಯೋಗವೂ ಇಲ್ಲದೆಹೋದ ತಪ್ಪು. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಲ್ಲದೇಹೋದ್ದರಿಂದ ಉಂಟಾಯಿತೋ ಅಥವಾ ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಾನು ಬೋಧಿಸಲು ನನಗೆ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿತೋ ನಾನರಿಯೆ ನನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಲೋಪದಿಂದಲೇ ಇದು ಹುಟ್ಟಿದ್ದಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಹುಟ್ಟು ತಕ್ಕವರು ನನ್ನನ್ನು ಎಂಥವನೆಂದು ತಿಳಿದಾರು? ನಾನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನವಾಡಿದರೂ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪರೈವಸಾನಹೊಂದಿ

ತಲ್ಲಾ ಎಂದು ಯೋಚನೆಯಾಗಿದೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತಲಮೆ ಯುಳ್ಳ ಮಹಾಪುರುಷರು ತಮ್ಮ ತರುವಾಯ ಹೆಸರು ನಿಲ್ಲುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇಂತು ಎಂಥವರಿಗಾದರೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಭಗ್ನವಾದರೆ ಆತ್ಮಪ್ರತ್ಯಯ ಕೂಡ ಕಡಮೆಯಾಗುವುದು. ತರುವಾಯ ಸ್ವಲ್ಪದಿನ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಬಂದಾನೊಂದು ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಂಘಾಷನು ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎಳಲಾರದೆ ಎದ್ದು ತನ್ನ ಊರುಗೋಲನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದುನಿಂತು—ಮಹಾ ಪರ್ವತವಾದರೂ ಪುಡಿಯಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕು, ದೊಡ್ಡ ವೃಕ್ಷವಾದರೂ ಬಿದ್ದುಹೋಗಬೇಕು, ಎಂಥಾಮಹಾತ್ಮನಾದರೂ ಬಾಡಿಹೋಗಬೇಕು, ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಕೂತುಕೊಂಡನು. ಶಿಷ್ಯನಾದ ತ್ರಿಕುಂಗನು ಈ ಮಾತನ್ನು ಸಂಚು ಕೇಳಿ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ—ಅಯ್ಯೋ, ಮಹಾ ಪರ್ವತವೂ ಹುಡಿಯಾಗಿ ವೃಕ್ಷರಾಜನೂ ಬಿದ್ದುಕೋಗಿ ಮಹಾತ್ಮರೂ ಬಾಡಿಹೋದರೆ ನಾನು ಇನ್ನು ಯಾರ ಅವಲಂಬನದ ಮೇಲಿರಲಿ, ನಾನು ಇನ್ನು ಯಾರನ್ನು ಗುರುವೇ ಎಂದು ಕರೆಯಲಿ? ಇನ್ಯಾರವಿವೇಕವು ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹಿತವನ್ನೆಂಟಿಸಿ ತಾನೇತಾನಾಗಿ ನಿಂತೀತು? ಅಯ್ಯೋ, ಅವಸ್ಥೆಯೇ, ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಆಲಸ್ಯವಾಗಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಅವರ ಕಾಲಸಮೀಪಿಸಿತು, ಎಂದು ಪ್ರಳಾಪಿಸುತ್ತಾ ಶುಶ್ರೂಷೆಗೋಸ್ಕರ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಹೋದನು. ಹೀಗೆ ನಡೆದ ಏಳುದಿನಕ್ಕೆ ಸಕಲ ಧರ್ಮದ ಮಡುವಾದ ವಿವೇಕದ ಅವತಾರವಾದ ನೀತಿಯ ಕಡಲಾದ, ಹೀಗಿದ್ದ ಕಾರಣವೇ ದೇವಾಂಶ ಭೂತನಾದ ಆ ಪುಣ್ಯ

ಪುರುಷ ಕಾಂಘೋಷನು ಈ ಲೋಕವನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು.

ತರುವಾಯ ಕಿ೯ಫೋ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಈತನಿಗೆ ಸವಾಧಿಯಾಯಿತು. ಈ ಸೊಳಲ ಬಹಿರಾವರ್ಣದಲ್ಲಿ ಕವಾಮ ಕಟ್ಟಿರುವ ದ್ವಾರವೃಕ್ಷಂಥ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶ ದಲ್ಲಿ ಒಳಗಡೆ ಬಾಗಿಲಿಂದ ಹಿಡಿದು ಎರಡು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೂ ನೀಳವಾದ ಮತ್ತು ಗಾಳಿಗೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಲ್ಲಾಡುವ ತಿಲಕ ವೃಕ್ಷಗಳ ಸಾಲರಡರ ನಡುವೆ ಉದ್ದವಾಗಿಯೂ ವಿಶಾಲವಾಗಿಯೂ ಕಾಣಿಸುವ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಮಾರ್ಗದ ಎದುರಿಗೆ ಈ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನ ಎತ್ತರವಾದ ಸವಾಧಿಯನ್ನೂ, ಅದರ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯತ ಶಿಲೆಯ ವಿಗ್ರಹವನ್ನೂ, ಇದರ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರವಾಗಿ ಎಡ ಬಲದಲ್ಲಿ ಕಾಂಘೋಷನ ಮಗ ಮೊಮ್ಮಗ ಇವರಿಬ್ಬರ ಸವಾಧಿಯನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿರುವಂಥಾ ಆವರ್ಣ ಬಂದು ನೋಟಕರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತಿಯನ್ನೂ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತ ವೇರೆಯುತ್ತಿರುವುದು. ಆ ಮುಖ್ಯ ಸವಾಧಿಯ ಮೇಲೆ " ಮಹಾನುನಿ, ಪರವ ಗುರು, ಸರ್ವಜ್ಞ ಮೂರ್ತಿ, ಆಚಾರ್ಯವರ್ಯ, ನೀತಿಯ ತಾಯಿಮನೆ, ಕಾಂಘೋಷ ಮಹಾ ಪುರುಷ" ಎಂದು ಸವಾಧಿಶಾಸನ ಬರೆದಿದೆ. ಈತನ ಮೊಮ್ಮಗನ ಸವಾಧಿಯ ಬಲಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಾಂಘೋಷನ ಪ್ರಿಯ ಶಿಷ್ಯನಾದ ತ್ರಿಕ್ಕುಂಗನು ಗುರುವಿಗೋಸ್ಕರ ದುಃಖ ಪಡುತ್ತಾ ಸ್ತುತಾನದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸವಾಗಿರಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪರ್ಣಶಾಲೆಯ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೋರಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕಮನೆಯು ಕಾಣಿಸುವುದು.

೧೧ ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

—:—

ಕಾಂಘೋಷನ ರೂಪ, ಅಭ್ಯಾಸಾದಿ ಇತರ ಗುಣಗಳು.

ಕಾಂಘೋಷನು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ರೂಪವಂತನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈತನ ಅಂಗದಲ್ಲಿ ನಲವತ್ತೊಂಭತ್ತು ಅಂಕಗಳ ದ್ವಂದ್ವಯೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಅಂಕವೇ ದೇಹಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ವಿಕಾರವನ್ನುಂಟುಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಾಗಿತ್ತಂತಲೂ ಹೇಳುವರು. ಈತನ ಇತರ ಅಭ್ಯಾಸಗಳು ಕೆಲವನ್ನು ಕಂಠಾರ ಕಂಡಿದ್ದ ಶಿಷ್ಯರು ಬರೆದಿಟ್ಟಿರುವ ಲೇಖನಗಳಿಂದ ಇಂಥವೆಂದು ತಿಳಿಯ ಬಹುದಾಗಿದೆ. ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಕಾಂಘೋಷನು ಅತ್ಯಂತ ಕ್ರಮವಾಗಿಯೂ ಅತಿ ಮರ್ಯಾದೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಇಂಥಾ ಮರ್ಯಾದೆಯ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಕಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅರಸನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ತನ್ನ ದರ್ಪವನ್ನೂ ಗಾಂಭೀರ್ಯವನ್ನೂ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಬಹಳ ಆತುರನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅರಮನೆಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ಬರೀ ಸಿಂಹಾಸನದ ಬಳಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ, ಹೋಗಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದರೆ ಮುಖವು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಸೊಂಟವೂ ಕತ್ತೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಗ್ಗಿ ಧ್ವನಿಯು ಕುಗ್ಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಧಿಕಾರ ದಂಡವನ್ನು ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಹಿಡಿದು ಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭ ದೊರೆತರೆ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡಾಗ ರಾಜ್ಯಭಾರವು ಅತ್ಯಂತ ಭಾರವೆಂದು ತೋರಿಸುವ ಹಾಗೆ

ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸೊಂಟವನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ದೇಹ ಆಲಸ್ಯವಾಗಿರುವಾಗ ದೊರೆಯು ಈತನನ್ನು ನೋಡುವ ಉದ್ದಿಕ್ಯೆ ಮನೆಗೆ ಬರಲು, ತಾನು ಆಸ್ಥಾನದ ಉಡುಪನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪೂರ್ವ ಶಿರಸ್ಸಾಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು. ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಬಂದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ರಾಜನನ್ನು ಎದುರುಗೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟರೆ ಕಾಂಫೂಷನು ತನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಪಕ್ಷಿಯ ರಕ್ಕೆಗಳ ಹಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಚಾಚಿಕೊಂಡು ಆತುರದಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತಾನು ನಿಂತಿರುವಾಗ ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಸೊಂಟವನ್ನು ನಸುಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ನಡತೆಗಳಿಂದ ಎರಡು ಸಂಗತಿಗಳು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವವು. ಮೊದಲನೆಯದೇನೆಂದರೆ, ಈತ ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕವನಾಗಿಯೂ, ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಸಲಿಗೆಯಾಗಿರತಕ್ಕವನಾಗಿಯೂ ಇದ್ದನೆಂಬುವುದು. ಈ ನಡತೆಯಿಂದ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣ ಜನರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನ ಪ್ರೋವಣೆಗೋಸ್ಕರ ಇಲ್ಲಿ ಬಿಳೀ ಮುಖವಾಡವನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿ ಕರೀಮುಖವಾಡವನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಯಾವ ಉದಾಸೀನರು ಯಾವ ಮಾತನಾಡಿದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಾಳಾಹಾಕುತಾ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟವರು ಆಡಿದ್ದಕ್ಕೆ “ ಸತ್ಯೆ; ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಯಿತು ” ಎಂದು ಕೊಂಡಾಡಿ ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯ ತಲೆದೂಗನ್ನು ತೂಗುತ್ತಾ, ಕೀಳ್ಮಟ್ಟವರು ಯಾವ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಉಸುರಿದರೂ “ ಹೆ ಹೆ ಹೆ ” ಎಂದ

ಹಾಸ್ಯವಾಡಿ ಧೀಕರಿಸುತ್ತಾ “ ಇಲ್ಲಿ ಏನು ಒರಲುತಿ, ಮುಚ್ಚು ” ಎಂದು ವಿಸೂಣ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿ ಸುತ್ತಾ ಕುಣಿದಾಡುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿಯೇ ಇದೇವೆ. ಇದು ಸಾಧಾರಣ ಜನರಿಗೆ ತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲದೆ ಪ್ರಾಜ್ಞರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೋಷ. ನಿಷ್ಪುರೋಕ್ತಿಗಳೂ, ಬಾಲಭಾಷೆಗಳೂ, ಅಪ್ರಕೃತವಾದ ಹಾಸ್ಯಗೋಷ್ಠಿಗಳೂ, ಅನ್ಯರಿಗೆ ಆಗ್ರಹವನ್ನೂ ಮನ ದುಗುಡವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಕಾರಣ, ಪರೋಪಕಾರ ದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳ ಪುರುಷರ ನಿಜವಾದ ಕೋರಿಕೆಯು, ಅಪ್ಪರಮಟ್ಟಿಗೆ ಭಗ್ನವಾಗುವುದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಬಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿದ್ದು ಕಟ್ಟದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಯಾವ ಮರ್ಯಾದೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ನಿಗ್ರಹಿಸಿ, ಬಳ್ಳೇದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಶ್ಲಾಘಿಸಿ, ನಿಷ್ಕವಟೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬಾಬರನಿಗಾದಂತೆ ಆಯುಸ್ಸು ಕಡಮೆಯಾದರೂ, ಪರಪ್ರಯೋಜನವು ಹುಮಾಯೂನನಂತೆ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವುದು. ಅಚ್ಚಳಿಯದ ಪರಪ್ರಯೋಜನವೇ ಉದಾರಚರಿತೆಯ ಮೂಲಸ್ತಂಭವಾದಕಾರಣ ಕಾಂಫೂಷನಂಥಾ ಮಹಾಪಂಡಿತ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಆಗಿದ್ದನೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಮನ ಯಾಕೋ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು.

ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರತಕ್ಕಂಥಾ ಕಾಂಫೂಷನ ಆಸ್ಥಾನ ಚರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಲಾಕ್ಷಣಿಕಾರ್ಥವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಶ್ರಮದಿಂದ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ ಅಧಿಕಾರದೊಂದನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸೊಂಟವನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅಧಿಕಾರವಾಡತಕ್ಕಷ್ಟು ಬಹುಶ್ರಮವೆಂತಲೂ ಅದು ಬಹು ಭಾರವೆಂತಲೂ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತೋರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂಬ

ಆತನ ಆಶೆ ದೋಷತಕವಾಗಬಹುದು. ಧೋರಗೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ಆತ ಮಾಡಿದ ಮುರಾದೆಯಿಂದ ಸಮಸ್ತರೂ ಗೌರವವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತೋರಿಸಿದನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ಅರ್ಥವಿಧ್ಯಾಗ್ಯೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಭೇದಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊದರೆ, ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ನಟನೆ ಎಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ನಾಮವನ್ನಿಡದೇ ಇರುವುದು ಏಕಪಕ್ಷವನ್ನೇ ಹಿಡಿದು ಮಾತಾಡತಕ್ಕವರ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ ವಿಷ್ಣುವಲ್ಲದೆ ಪೃಥ್ವೀಪತಿಯಲ್ಲವೆಂಬ ಗಳಗಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಲವು ಹುಲ್ಲು ಮನೆಗಳನ್ನು ಜನರು ತಾವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಬಿಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಅರಮನೆಯಾಯಿತೆಂಬ ವಾಣಾತ್ಮ್ಯರ ನವೀನ ಮತವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮಾತಾಡಿದರೆ, ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ವಿಪರೀತವಾದ ಗೌರವವನ್ನು ಕಾಂಘೋಷ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯ. ಆದರೂ ಪೂರ್ವಾಪರ ವಿರುದ್ಧವಿಲ್ಲದಂತೆ ಈ ನಡತೆಗೆ ಅರ್ಥವೂಡತೊಡಗಿದರೆ ಅಧಿಕಾರವೆನ್ನುವುದು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸತ್ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟತೋ ಅಂಥಾ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಅದು ಮಾಡದೇ ಬೇಲಿ ಎದ್ದು ಹೊಲಾಸೆಯ್ಯುವ ಗಟ್ಟವಾದರೂ, ಇತರರ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಅದು ಬಾಧ್ಯವಾಗುವುದೆಂದು ಕಾಂಘೋಷನ ತಾತ್ಪರ್ಯವಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ಜಾಡ್ಯಗಳು ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನಾದಿ. ಇವುಗಳೂ ದೈವಕೃತವೆಂದು ನಂಬಿ ಆಯಾ ದೇವತೆಗಳ ತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ಬಲಿ ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ಹಾಕಿ ಯಂತ್ರಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ನಟಿಸುವ ಜನರು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟು. ಇಂಥವರು ಅನೇಕವಾಗಿ ಗುಂಪುಸೇರಿ ಮೆರವಣಿಗೆ

ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟು ಕಾಂಘೋಷನ ಮನೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆಬರಲು, ವೃದ್ಧಾಚಾರವನ್ನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಈತನು ಮನೆಯಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು ಅವರಿಗೆ ಮುರಾದೆಮಾಡಿದನಂತೆ. ಈತನು ಅನ್ಯಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಿತವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಈತನಿಗೆ ಸಾರು ಮೊದಲಾದ್ದನ್ನು ಹಾಕಿ ಕಲಿಸಿ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿತಂದಿಟ್ಟ ಅನ್ನವನ್ನೇ ತಿನ್ನುವ ಅಭ್ಯಾಸ. ಗುಡುಗಿನಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಮುಖವಿವರ್ಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ವ್ಯಸನಪಡುವ ಜನರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಈತನೂ ಕೂಡಲೇ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ವಿತ್ರರು ಯಾರು ಕಾಲವಾದರೂ ತಾನು ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಉಚಿತವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವಾಗಲೂ ಪರರಿಗೋಸ್ಕರಮರುಗುವ ಸ್ವಭಾವವಾದ ಗುಣವು ಸಂತತವಾದ ಅದೇ ಯೋಚನೆಯಿಂದಲೂ ಅದೇ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದಲೂ ವೃದ್ಧಿಹೊಂದಿ ನೆಲೆಯಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಕಾರುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬೀಜವಾಗಿರುವುದು. ದುಃಖವನ್ನು ಕಂಡರೆ ದುಃಖಪಡುವುದೂ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಂತೋಷಪಡುವುದೂ, ಮರುಕಲುಳ್ಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿರಲಾಗಿ, ಇಂಥಾ ಸುಖದುಃಖಸಂತಾಪದಿಂದಲೇ ತಡನುಗುಣವಾದ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ ಹುಟ್ಟುವುದು. ನಮಗೆ ಶಕ್ತಿಗುಂದದಿರುವಾಗ, ಈ ಸಂತಾಪ ಎಷ್ಟು ಬಲವಾದ್ದಾದರೆ ಕಾರ್ಯೋದ್ಯೋಗದ ಸಂಭವ ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದೀತು. ಕಾಂಘೋಷನಲ್ಲಿ ಈ ಉದ್ದಾಮವಾದಗುಣ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ ಪರೋಪಕಾರಬುದ್ಧಿಯೂ ಆತನಿಗೆ ಮೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಈತನ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಸುಖವು ಹಿಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಂಡಿದೆ. ಪತ್ನಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮೈತ್ರಿಯು ಮೇಲೆ ಕಂಡಿದೆ. ಪುತ್ರನಾದ ಲಿ

ಎಂಬುವನಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಅಭಿನವಾನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ದೇಶದೇಶವನ್ನು ಸುತ್ತಾತಾಡಿದ್ದ ಈ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಮಗನ ವಿಚಾರವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಂದರ್ಭವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಊಗನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೂ ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ನಗಾತನಾಡಿದ್ದು ಬಹಳ ಅಪೂರ್ವ. ಆದರೆ, ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯವು ಯಾವಾಗಲೋ ಬಂದು ಸಾರಿ ನಾತ್ರ ಕಂಡು ಬಂತು. ಒಂದುದಿನ ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ಲಿಯನ್ನು ಕಂಡು ನಮಗಲಿಗೆ ಹೇಳಿರುವ ವಾತಕ್ಕಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ವಿನಾದರೂ ಮಕ್ಕಳಾದ ತಮಗೆ ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿದಾರೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಲಿಯು-“ಅಯ್ಯೋ ಇಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ವಿಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಾನು ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಮಹಡಿಯನ್ನು ಅಳಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಓದಿದ್ದೀಯೆ ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ನಾನು ಇಲ್ಲವೆನಲು ಅವರು- ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ನೀನು ಓದದಿದ್ದರೆ, ನೀನು ಸಂಭಾಷಣೆಗೆ ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲ ಎಂದರು. ಮತ್ತೊಂದುದಿನ- ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ಓದಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಾಗಿ- ನೀನು ಅದನ್ನು ಓದದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಗುಣವೂ ನಡದೆಯೂ ನೆಲೆಗೆ ನಿಲ್ಲುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಹೇಳಿದ್ದು ಈ ಎರಡು ಮಾತೇ ಹೊರತು ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಶಿಷ್ಯನು ಲಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಸ್ವಾಮಿ ತಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಬಂದು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನನಗೆ ಮೂರು ಮಾತು ತಿಳಿಯಿತು. ಹೇಗೆಂದರೆ ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಓದುವುದು ಒಂದು ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರನಿಬಂಧನೆ

ಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು ಒಂದು. ನಮ್ಮ ಮಹಾಪುರುಷನು ತನ್ನ ಮಗನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತಟಸ್ಥವಾಗಿರುವುದು ಒಂದು. ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇದರಿಂದ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿ ಇತರರಿಗೆ ಇರಬಹುದಾದ ಅಭಿನವಾನವು ಕಾಂಘಾಪನಿಗೆ ಲಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ಇದು ನನ್ನದು ಅದು ನಿನ್ನದು ಎಂಬ ಭಿನ್ನವಾಕ್ಯವು ಲೋಕವನ್ನು ತನ್ನ ಸಂಸಾರವಾಗಿ ಎಸೆಸತಕ್ಕ ಉದಾರಚರಿತರಲ್ಲಿ ಹೊದ್ದು ವುದಿಲ್ಲವಾದಾಗ್ಯೂ ಕಾಂಘಾಪನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕೇಳಿದ ಎರಡು ಮಾತುಗಳಿಂದ ಬಳಹುಟ್ಟಿದ ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯವು ಕೊನ್ನವಾಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಧಾರವಾಲದು. ತಾನಾಗಿ ಬದಗಿ ಬಂದ ಅಂಥಾ ವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುವಾಗ ಕೂಡ ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನ ಸಂಬಂಧವಾದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬೋಧಿಸುವ ನೀತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಆಚರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳುವಾಗ, ತನ್ನ ಸಂಸಾರಾಭಿನವಾನವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಮಾಡುವಲ್ಲಿಕೂಡ ಜನೋಪಕಾರಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿಭಾರವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಸ್ಥಿರಪಡುವುದು. ಹೀಗೆ ನೆವನೆವದಲ್ಲಿಯೂ ತಮ್ಮ ಅಭಿನವಾನವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಿರುವುದು ಸತ್ಪುರುಷರ ಸ್ವಭಾವ.

ಇಂಥಾ ದಯಾಸವು ಸಜ್ಜನ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ನೇಮಿಸಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇತರ ದುಷ್ಟವರ್ಗಕ್ಕೂ ವಿಕರೀತಿಯಾಗಿ ಆವರಿಸಿತ್ತು. ಯೋಗ್ಯರಿಗೋಸ್ಕರ ದುಷ್ಟರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೆಂದು ಬಬ್ಬ ರಾಜನು ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಲಾಗಿ ಕಾಂಘಾಪನು-ದೊರೆಯೇ,

ಯಾಕೆ ಮರಣದಂಡನೆಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಚರಿಸಬೇಕು? ಬಳಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂತಲೇ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಪ್ರಜೆ ಬಳಿಯವರಾಗುವರು. ಗಾಳಿಗೂ ಹುಲ್ಲಿಗೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೋ, ಮೇಲ್ಬಟ್ಟವರಿಗೂ ಕೇಳುತ್ತವರಿಗೂ ಅದೇ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಮೇಲಿನವರು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೆಳಗಿನವರು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ವಿಧೇಯರಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದನು. ಕಾಂಘೋಷನ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಈ ಅಭಿಮತ ಅನುಗುಣವಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷೆಯು ಮುಂದೆ ಇಂಥಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡದಂತೆ ನಿರೋಧಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಸಂಕಟ ಪಟ್ಟವರಿಗೆ ಪರಿಹಾರಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕು. ಮರಣದಂಡನೆಯಿಂದ ಇವೆರಡೂ ಸಾಧಿಸಿದ ಹಾಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವನ ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋಗುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷೆಯು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಿರೋಧಕಾರಿಯಾಗುವುದು ಎಂಬ ಮಾತು ಆ ಅಪರಾಧಿಯೊಬ್ಬನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ್ದಾಗುವುದು ಸಂಕಟಪಟ್ಟವರಿಗೆ ಅಪರಾಧಿಯ ಪ್ರಾಣಾಪಹಾರದಿಂದಲೇ ಉಂಟಾಗುವ ಪ್ರತೀಕಾರವು ದ್ವೇಷಾಸೂಯಕ್ಕೆ ಅವ್ಯಾಯನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವುದೇ ಹೊರ್ತು ಪಟ್ಟ ನನ್ನಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವೇನಾಯಿತು? ಕೆರೆ ಬಡವನ ಕೈಲಿ ಕಂಬಳಿ ಕಿತ್ತು ಗೊಂಡ ಹಾಗಾಯಿತು. ಇದಲ್ಲದೆ ಮರಣದಂಡನೆಯು ಈ ಅಪರಾಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿರೋಧಕಾರಿಯಾಗುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರರಿಗೂ ಈ ಭೀತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು. ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳು ಆಗತ್ಯವಾದ್ದರಿಂದ, ನಿರೋಧಕಾರಿ ಎಂಬರ್ಥವು ಇಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತೆಂದು ಕ್ರೂರದಂಡನ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳು ವಾದಿಸಬಹುದು. ಇದು ಬಲವಾದ ಅಂಶವೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ಅಪ

ರಾಧಗಳು ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯ ಹೊಂದಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುವವು. ಎಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಲು ವಿಶೇಷ ಅವಕಾಶವಿದೆ, ಅಗ್ರಹವೂ, ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನವೂ, ಆಯಾ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ತಾವೇತಾವಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಪೂರ್ವಾಪರ ಪರಿಚ್ಛಾನವನ್ನು ಕೆಡಿಸುವುದು ಬುದ್ಧಿ ಶಾಲಿಗಳ ಅನುಭವದಿಂದ ದೃಢೀಕಾರವಾಗಿದೆ. ಜೀನರಾಶಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನೇನಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ವಿಶೇಷಣವಾದ ಈ ಪೂರ್ವಾಪರಚ್ಛಾನವು ಅಡಡ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತು ಅರಿವೆದ್ದರ್ಥಗಳೇ ನಾಟ್ಯರಂಗಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಮನುಷ್ಯನ ಅವಸ್ಥೆ ಭೇದಿಸುವುದು. ಈ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದ ಮೆಟ್ಟಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಎಂತಾಗಲಿ, ಬುದ್ಧಿಯ ಮಡಿ ತನವೆಂತಾಗಲಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಇಂಥಾಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದಲೂ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಕಾಕತಾಳ ನ್ಯಾಯದ ಹಾಗೆಯೂ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ತರುವಾಯ ಬುದ್ಧಿಯು ಎಂದಿನಂತೆ ಸಮಾಧಾನಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಅಪರಾಧಿಗಳು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿಯೂ, ಕೆಲವರು ಅಂತರಂಗವಾಗಿಯೂ, ಪಶ್ಚತ್ತಾಪವಡುವರಾದ್ದರಿಂದ, ಈ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂಕಟವೇ ಅರ್ಥ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗುವುದು. ದಂಷನೆಯನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಪೂರ್ತಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಯಿತು, ಮರಣದಂಡನೆಯೇ ಅದರೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರದಷ್ಟು ದಂಡನೆ ಅಡಹಾಗಾಯಿತು. ಸಹಾಯ ರಹಿತನಾಗಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದವನನ್ನು ಮನಸ್ಸು ಬಂದಹಾಗೆ ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದು ಮಾತ್ರ ಸತ್ಯಾರ್ಯವೆಂತಲೂ ನ್ಯಾಯವಿರಾದ್ದ ವಲ್ಲವೆಂತಲೂ ಎನ್ನಿಸಿ

ಕೊಂಡಿತು. ಮೊಂಡತನದಿಂದ ನಡೆಯದೆ ಹೋದ ಎತ್ತಿಗೆ ಎರಡುಪಟ್ಟು ಹಾಕುವುದು ಮಾತ್ರ ದಂಡನೆಗೆ ಅರ್ಹವಾಯಿತು. ಅಯ್ಯೋ! ಧರ್ಮ ಕಾಂಕ್ಷೆ ದ ಹೇಡಿತನವನ್ನು ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಿಸೋಣ!

ಇಷ್ಟೂ ಅಲ್ಲದೆ ಮಾನವಂತನನಿಗೆ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಯಾದರೂ ದಂಡನೆಯೇ ಹತ್ತು ವರ್ಷವಾದರೂ ದಂಡನೆಯೇ ಸತ್ತ ಹಾವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೊಡೆದರೂ ಫಲ ಒಂದೇ. ರೋಪಾವೇಶಗಳಿಗೂ ಇತರ ಅರಿವಡ್ಡರ್ಗಗಳ ಬಾಧೆಗೂ ಅಪರಾಧಿಯು ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಎಂತ ಯಾಗಿಸುವನೋ ಹಾಗೆಯೇ ಮನುಷ್ಯವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ದಂಡ ನಾಧಿಕಾರಿಯೂ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮಯ ತಪ್ಪಿ ಎಡೆಯಾಗಿರಲು ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಅಪರಾಧಿ ಸಂಕಟ ಪಟ್ಟವ ನಿಗೆ ಮಾಡಿದ ನಷ್ಟಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕಾರಿಯು ತನ್ನ ಅಜ್ಞಾನ ದಿಂದ ಅಥವಾ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಅಥವಾ ಈರ್ಷೆಯಿಂದ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷೆಯು ಅಪರಾಧಿಗೆ ಅಧಿಕವಾದ ನಷ್ಟವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದರೆ ಲೋಕವಾಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರವೇನಿದೆ ? ಇಂಥಾ ಯೋಚನೆ ನ್ಯಾಯ ವಿಧಾಯಕ ಮಾಡತಕ್ಕವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ವಾಗಿ ಹತ್ತದೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಎಳ್ಳುಪ್ಪಾದರೂ ನಷ್ಟವಾದೀತಲ್ಲ ಎಂಬ ದುಶ್ಲಾಘನೀಯವಾದ ದುರಭಿಮಾನವೇ ಕಾರಣ. ಹೀಗಿರಲು ನ್ಯಾಯ ವಿಮರ್ಶೆ ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಹೇಳದ್ದಾಯಿತೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ್ದಾಗಿತ್ತೋರಲ್ಲ ಅದರ ನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮುಖವೋ ?

ದಂಡನೆ ಮಾಡುವುದರ ಕೋರಿಕೆಯೇ ಮರಣದಂಡನೆ ಯಿಂದ ಭಗ್ನವಾಗುವುದು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವನೋವ್ಯಥೆ ಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ವ್ಯಥೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ಒಳಸಂಕಟವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆತ್ಮ ಹತ್ಯವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವರು. ಇಂಥಾ ಮರಣ ದಂಡನೆಯು ಒಳ ಸಂಕಟ ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಲೇಸಾಯಿತು. ತೇಜೋವಧೆಯೂ, ಅಪಮಾ ನವ್ರೂ, ಮನೋರಥ ಭಂಗವೂ, ನಿರ್ಬಂಧವೂ ಇತರ ಹಿಂಸೆ ಗಳೂ ಮನೋ ವ್ಯಥೆಗೆ ಮೂಲಕಾರಣಗಳು. ಕಾರಾಗೃಹ ವಾಸದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿವೆ. ಇಂಥಾ ಕಾರಾಗೃಹ ವಾಸವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಮರಣದಂಡನೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಪ್ರಾಣಿಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿದವನಿಗೆ ದಯಾಸ ತೋರಿಸಿದ ಹಾಗಾ ಯಿತಾದ್ದರಿಂದ, ಸರ್ಕಾರವು ಕಾರ್ಯದ ದೋಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಗುರಿಯಾಗದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಅತ್ಯಂತ ಹೀನವಾದ ದುಷ್ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದವನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂತ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಸ ರ್ಕಾರದವರ ಮುಖ್ಯೋದ್ದೇಶವೇ ಇಲ್ಲಿ ಭಗ್ನವಾಗಿ ಹೋ ಯಿತು.

ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗಳಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿರತಕ್ಕವರನ್ನೇ ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ನೇಮಿಸುವರು. ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗಳೆಂದು ತಾವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರ ತಕ್ಕವರನ್ನು ನೋಡಿ ಇತರ ಸಾಧಾರಣರು ತಮ್ಮ ನಡತೆಯನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಅದಕಾರಣ ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ಯೋ ಗಸ್ಥರು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಿದರೂ ಅವರಂತೆ ತಾವೂ

ಮಾಡುವರು. ಹೀಗೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟವರು ಕೀಳುಪಟ್ಟವರಿಗೆ ದಾರಿ ಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದರೆ ಇತರರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವರು. ಜಿಳ್ಳೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದರೆ ಅದೂ ಸಾಮಾನ್ಯಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಫಲಿಸುವುದು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪರ್ಯಾಲೋಚಿಸಿಯೇ ಕಾಂಘೋಷನು ಮರಣದಂದನೆ ಕೂಡದೆಂತಲೂ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟವರು ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂತಲೂ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಹಿತ್ತಲಗಿಡ ಮದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು, ಕಂಡಾಗ ಬಿಟ್ಟು ಕಾಣದಾಗ ಅಳುವುದು, ಇದ್ದಾಗ ಕಾಲಿಗೆ ಕಸಮಾಡಿ ಹೋದಾಗ ದೇವರೆಂದು ಪೂಜಿಸುವುದು ಲೋಕದ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿದೆ. ಚೇಣಾಜನರು ಈ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಷೇಧರಲ್ಲ. ಮಹಾಪುರುಷನಾದ ಕಾಂಘೋಷನು ಜೀವಂತನಾಗಿದ್ದಾಗ ಕೆಲವರು ವಿನಾ ಉಳಿದವರಲ್ಲಾ ಕಾಂಘೋಷನನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳನನಾಡುತ್ತಿದ್ದು, ಆತ ಗತಿಸಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಆತನ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನೂ ವಿವೇಕವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯು ವರ್ಯಾದೆಯಾಯಿತು; ಕಾಲಕಳೆದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮರ್ಯಾದೆಯೂ ಭಕ್ತಿಯಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಈತನು ಆವತಾರಪುರುಷನೆಂದು ಭಾವಿಸತು ಬಂದರು. ಈಗಲೂ ಚೇಣಾ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರನೇ ದರ್ಜೆಯ ಪ್ರತಿಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಕಾಂಘೋಷನಿಗಾಗಿ ಗುಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿ ಪೂಜಿಸುವರು. ಇಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಅಹಲ್ಯಾಬಾಯಿಗೂ ಕೃಂಗೇರಿಯಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನ ಅವತಾರವೆಂಬ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ಹೀಗೆಯೇ ಪೂಜೆ ನಡೆಯುವುದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಕಾಂಘೋಷನ ವಂಶಸ್ಥರು ೧೧೦೦೦

ಜನರಿಂದಾರಂತಲೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಲ್ಲಿನವರಿಗೆ ಅರವತ್ತೇಳು ಅರವತ್ತೆಂಟು ತಲೆ ಕಳೆಯಿತೆಂತಲೂ ಆತನ ವಂಶೀಯರಿಗೆ ಈಗಲೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಬಹುಮಾನ ನಡೆಯುವುದೆಂತಲೂ ತಿಳಿಯಬಂದಿದೆ. ಹೀಗೆ ಮಹಾಪುರುಷರು ಇದ್ದಾಗ ತಿರಸ್ಕಾರವೂ ಹೋದಮೇಲೆ ಪುರಸ್ಕಾರವೂ ಉಂಟಾಗುವುದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿದೆ.

೧೨ ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ.

ಕಾಂಘೋಷನ ಮತ ಮುಂತಾದ್ದು.

ಈತನು ಹೊಸದಾಗಿ ಯಾವ ಮತವನ್ನೂ ಸಾಪಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹೊಸದಾಗಿ ಯಾವ ಮತವನ್ನೂ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬೋಧಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈತನ ಅಮೋಘವಾದ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯು ಈತನು ಬೋಧಿಸಿದ ನೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಧರ್ಮಚರಣೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲೆಗೊಂಡಿದೆ. ಆದರೂ ಈತನ ಗ್ರಂಥ ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಬರುವುದೇನೆಂದರೆ:—

ಈ ಪ್ರಪಂಚರೂಪವಾಗಿರತಕ್ಕ ಪಂಚಭೂತಗಳು ಅನಾದಿಸಿದ್ಧ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲಕಾರಣ ಇಂಥಾದ್ದೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಮೂಲಕಾರಣವು ಉದ್ಭವಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಆಕಾಶರೂಪವಾಗಿ ನಮಗೆ ಗೋಚರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಹೊರತು ದೇವರೆಂಬ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಬೇರೆ ಹೊಂದಿಲ್ಲ ಅನಾದಿಯಾದ ಒಂದು ನಿಧಿಯೆಂತಲೂ ತಿಳಿಯತವಾಗಿದೆ. ಈ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಕಟಾಕದ

ಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ. ಚಂದ್ರ, ಸೂರ್ಯ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಗತಿಗಳೂ, ಚುತುಧರ್ಮಗಳೂ, ವರ್ಷಗಳೂ, ನದಿಗಳೂ, ಬೀಜವೃಕ್ಷಫಲಗಳೂ, ಸಾವುಪುಟ್ಟುಗಳೂ, ಸಮುದ್ರದ ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲಗಳೂ, ಶಿಡಿಲು, ಮಿಂಚುಗುಡುಗುಗಳೂ, ಗಾಳಿ ಮಳೆಗಳೂ ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಉಂಟಾಗುವುದು ಈ ಮಹಾ ತತ್ವದ ಪ್ರಾಣದಿಂದಲೇ. ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೀವೇ ನೋಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಕಾಂಘಾಪನು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೊಂದುಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಈ ತತ್ವವು ತುಡು ಬೆನ್ನಯವಾಗಿಯೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪ ಉಳ್ಳ ಭೂತಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರುವುದಾಗಿಯೂ, ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹ ಶಿಷ್ಯಪರಿವಾಲನೆವಾಡತಕ್ಕದ್ದಾಗಿಯೂ, ಭೂತಬಲಿಯಿಂದ ತೃಪ್ತಿಹೊಂದತಕ್ಕದ್ದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿದೆ. ಮರಣವೆಂಬುವ ಮಾತನ್ನೇ ಈತ ಎತ್ತುವುದಿಲ್ಲ ಸತ್ತುಹೋದನನ್ನು ವಾದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡನೆಂದು ಬೇಣರು ಹೇಳುತ್ತಾರಂತೆ. ಪಿತೃದೇವತೆಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ್ಯೆ ಒಂದು ತಮ್ಮ ಬಂಧುವರ್ಗವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅವರು ತಮಗೆ ಮಾಡುವ ಸತ್ಕಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ಹರಸಿ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾರಂತೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಮೃತಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಪಂಚಭೂತಾತ್ಮಕವಾದ ನಮ್ಮ ಕರೀರವು ಆಯಾ ಭೂತಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಹೋಗುವುದು; ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮಭಾಗಗಳಾದ ಸ್ಥೂಲಭಾಗವೆಂತಲೂ ಹೆದ್ದಟ್ಟಾದ ಎರಡು ಭಾಗಗಳಿರುವುದು ಕರೀರವು ಮೇಲಕ್ಕೇರುವುದು. ಸ್ಥೂಲಕರೀರ ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿದನು.

ಹೀಗೆ ಸಾಂಕೇತಿಕವಾಗಿ ಕಾಂಘಾಪನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ದಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾಗುವುದೇನೆಂದರೆ :- ಆ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ವವು ಆ ಅಧಿಕಾರಣವು, ಅಪರಾವರವಸ್ತುವು ಸಚ್ಚಿದಾನಂದನಿತ್ಯಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಗುರುತಾಗಿರುವ ಒಂದು ಮಹಾ ವಿಧಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪನೆಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಆಯಾ ಸಮಾರ್ಥಗಳ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾದ ಉಪವಿಧಿಗಳ ರೂಪವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿರುವುದು. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಿಸಿ ಮುಳುಗಿಸುವ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಸುಡುವ ಬೀಜದಲ್ಲಿ ಗಿಡವಾಗುವ ಉಪವಿಧಿಗಳನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿ ಅದರಂತೆ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಗಳನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ಜರುಗಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾದ ಅಧೀಶ್ವರತ್ವವು ಆ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ. ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹ ಶಿಷ್ಯಪರಿವಾಲನೆ ಇದರಿಂದ ಆಗುವುದೆನ್ನವಾಗಲೂ ಆಯಾಕಾರ್ಯಾನುಗುಣವಾದ ಫಲಾಫಲಗಳು ಸ್ವಭಾವವಾಗಿ ದೊರೆಯುವುದೇ ಹೊರತು ಪರತತ್ವದ ಗೋಚರ ಮತ್ಯಾತರಲ್ಲಿಯೂ ಪದೇಪದೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ತಟಸ್ಥವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಕಾಂಘಾಪನ ಮತಸಿದ್ಧಾಂತ.

ನೀತಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ, ರಾಜ್ಯಧರ್ಮದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ, ಈತನ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಗೊತ್ತಾಗಬಹುದು. ವಾತಾಪಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಭಕ್ತಿಯೂ ಅಜ್ಞಾಧಾರಕತೆಯೂ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ಪರಮ ಧರ್ಮ. ಇದರಿಂದಲೇ ಬೇಣಾ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿ ಸಿಕೊಂಡಿರುವ ವೃದ್ಧಾಚಾರವು ಬಹಳವಾಗಿ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರುವುದು. ದೊರೆಯು ತಂದೆಯೆಂತಲೂ, ಪ್ರಜೆಗಳು ಮಕ್ಕಳೆಂತಲೂ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಭಾವನೆ ಇದ್ದು ಪ್ರಜೆಗಳು ಅರಸರ ಆಜ್ಞಾನುಸಾರ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಂತೆ. ಸಂಸಾರವೇ

ಚಿಕ್ಕರಾಜ್ಯ, ರಾಜ್ಯವೇ ದೊಡ್ಡ ಸಂಸಾರವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ
 ಹಾಗಾದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದೆ ಅನ್ನವಸ್ತ್ರವೇ ಮೊದ
 ಲಾದ ಅವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ತಂದೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ
 ಹಾಗೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದೆ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಅನ್ನವಸ್ತ್ರ
 ವನ್ನು ಕೊಡಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಇದು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಮಕ್ಕಳು
 ಎಂಥಾ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ್ಯೂ ಮರಣ ದಂಡನೆ
 ಯನ್ನಾಗಲಿ, ಮರಣ ದಂಡನೆ ಕೂಡದೆಂದು ಕಾಂಘೋಷನ
 ತಾತ್ಪರ್ಯವಿದೆ ಎಂತ ನಾದಿಸಿದರೆ, ಅಮರಣಾಂತ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನಾ
 ಗಲಿ ವಿಧಿಸಬಹುದೆ? ರಾಜ್ಯಭಾರದಲ್ಲಿ ಇದು ನಡೆದ ಮೇಲೆ
 ಆ ಪೂರುತಂದೆಯ ಮನಸ್ಸು ಎಂಥಾ ಕಠಿಣ ಮನಸ್ಸು
 ಯಿತು? ಇಂಥಾ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯಬಹು
 ದೆಂದು ಯೋಚಿಸುವ ಭಾಗ ಯಾವುದಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಅದ
 ರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ್ದು ತಂದೆಯ ಆಸ್ತಿವ್ಯವಸ್ಥೆ. ರಾಜ್ಯವೆಲ್ಲಾ
 ತಂದೆಯ ಆಸ್ತಿ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಾದ ಪ್ರಜೆಗಳ
 ಗಲ್ಲಾ ಅದನ್ನು ಸಮಭಾಗ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ರಾಜ
 ಪುತ್ರನೇ ದೊರೆಯ ಜ್ಯೇಷ್ಠ ಪುತ್ರನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಯೂರೋಪ
 ದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಈ ರಾಜ್ಯವೆಂಬ ಪಿತ್ರಾಜೀತವಾದ ಆಸ್ತಿ
 ಯು ಜ್ಯೇಷ್ಠ ಪುತ್ರನಿಗೆ ನಡೆಯುವಂತೆ ನೇಮಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿ
 ರುವುದಾಗಿ ಹೇಳುವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ, ಅಂಥಾ ಜ್ಯೇಷ್ಠ ಪುತ್ರನಾದ ರಾಜ
 ಪುತ್ರನು ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನಾದ ಮೇಲೆ, ಉಳಿದ ಮಕ್ಕ
 ಳೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಾರ್ಜನೆಯಲ್ಲಿಮೂ ಯಜಮಾನನಿಂದ
 ತಮಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ
 ಕೂಡ ಹಿರೀ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಕಂದಾಯ ರೂಪವಾಗಿ ಕೊಡಬೇ
 ಕೆಂಬುವುದು ನ್ಯಾಯ ಸಮ್ಮತವಾಗಲಾರದು ಪ್ರಜೆಗಳ

ಅಚರಣೆಗಾಗಿರುವ ನ್ಯಾಯದ ಕಟ್ಟುಗಿಂತಲೂ ದೊರೆಗಳ ಅ
 ಚರಣೆಗಿರುವ ನ್ಯಾಯದ ಕಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಕವಾಗಿದೆ ಎಂದು
 ಇದುವರಿಗೆ ಯಾರೂ ನಾದಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ, ಯಾರೂ ಒಪ್ಪಲೂ
 ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಮೊದಲು
 ಬದ್ಧನಾಗಬೇಕಾದ ಪ್ರಜೆಮೇ ದೊರೆಯೆಂತಲೂ ಇವರು
 ಜನರೆಂದೂ ಅವರು ಜನಪತಿ ಎಂದೂ ಅದು ಪಕ್ಷಪಾತ
 ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂತಲೂ ನ್ಯಾಯವು ಹೆಸರುಗೊಂಡಿದೆ. ಇದೂ
 ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರಜೆಗಳು ತಮ್ಮ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೂ ಪರ ಪ್ರಯೋ
 ಜನವನ್ನೂ ಪೂರ್ವಾಪರ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನೂ ಒಳ್ಳೇದು ಕಟ್ಟ
 ದ್ದನ್ನೂ ಯೋಚಿಸುವ ಹಾಗೆ ಬುದ್ಧಿಯುಂಟು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ
 ಇಂಥಾ ವಿವೇಕವಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅನೇಕ ವೃತ್ಯಾಸಗಳು
 ಹುಟ್ಟುವವಷ್ಟೆ. ಇದಕ್ಕೇನು ಉತ್ತರ? ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಂದೆ
 ಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ವಿವೇಕವನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವರೇ ಹೊರತು
 ಮಕ್ಕಳಿಂದ ತಂದೆಯು ಓಂನಮಶ್ಚಿವಾಯ ಸಿದ್ಧಂನವಃ
 ವನ್ನು ತಿದ್ದಹಾಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಕಂಡವರು ಇನ್ನೂ
 ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಜೆಗಳಾದ ಮಕ್ಕಳಿಂದಲೇ ರಾಜೋ
 ಪಾಧ್ಯಾಯರೂ ರಾಜ ಪುರೋಹಿತರೂ ರಾಜ ಗುರುಗಳೂ,
 ಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ಆಸ್ಥಾನ ಸಾಮಾಜಿಕರೂ ಬಂದಿ ದೊರೆ
 ಯಾದ ತಂದೆಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿ ಮತ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು
 ಉಪದೇಶಿಸಿ, ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದು ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಗೆ
 ತಂದು ಎಚ್ಚರವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಾ ಈ ದೊಡ್ಡ ತಂದೆಯ
 ನುಸಾರಕ್ಕೂ ಮಾರ್ಯಾದೆಗೂ ವಾತ್ಸರಾಗುವರು. ಹೀಗೆ
 ಕಾಂಘೋಷನ ಈ ದೊಡ್ಡ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಪುತ್ರರೇ ಪಿತೃವಿನಿಂದ
 ವಂದ್ಯರಾದರು. ಈ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ ದೊಡ್ಡ ದೋ

ಮಗ ದೊಡ್ಡದೋ ಎಂದು ಕೇಳುವ ಹಾಸ್ಯಗಾರರಿಗೆ ಮಗ ದೊಡ್ಡದು ಎಂತಲೇ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳ ಬೇಕಾಯಿತು. ರಾಜನು ಪ್ರಜೆಗಳ ಕೈಕೂಸೆಂಬ ಪಶ್ಚಿಮ ದೇಶೀಯರ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಇದು ಕುದ್ಡ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ವಿವೇಕತಾಲಿಗಳಾದ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುವುದೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಕಾಂಘೂಷನು ಅದಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ರಾಜಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಇದು ವಿರುದ್ಧವೆ ಗಿದೆ.

ಪರನಾರ್ಥವಾದ ಪರೋಪಕಾರ ತತ್ಪರತ್ವವೇ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಜನರಲ್ಲರೂ ಪರಸ್ಪರ ಮರ्याಗೆಯಿಂದ ನೀತಿಯನ್ನು ವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಬೋಧಿಸಿದಾನೆ. ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ಇತರರು ಬುದ್ಧೀಕಲಿಯಬೇಕೆಂಬ ಕೋರಿಕೆಯಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇಂತು ಸಮಸ್ತ ತತ್ವಗಳನ್ನೂ ಲೋಕೋಪಕಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಿ ಸಕಲ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನೂ ವಿಶದಮಾಡಿ ಧರ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದ ಈ ಕಾಂಘೂಷನ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಚೇಣಾ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ೪೦,೦೦೦೦೦೦ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಪೂಜಿಸುವರು. ಇಂಥಾ ಮಹಾಪುರುಷ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಾರಿಯಾದರೂ ಅವತರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ.

ಸಂಪೂರ್ಣ

ದಿನಾಂಕ ಸೂಚಿ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು

ಪಂಪನುಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು-೧೮

ಸರಸ್ವತಿ ಭಂಡಾರ

ವಿ. ಸೂ: ೧೫ ದಿನಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಯಾರೂ ಪುಸ್ತಕವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಗದು.

ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವ ದಿನ	ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವ ದಿನ
------------------	------------------

4 JAN 1993

ಪುಸ್ತಕಸೂಚಿ

ನ. ಸಂ: R₁ KUN M92

ಕ್ರ. ಸಂ: 3115.

ಲೇಖಕ: ಪಂಪನುಹಾಕವಿ (ಎಂ ಎನ್).

ನ. ಸಂ: R₁ KUN M92

ಕ್ರ. ಸಂ: 3115.

ಕೆ. ಸಾ. ಪ.
ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರ

